

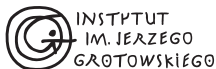
AKADEMIA TEATRU ALTERNATYWNEGO

Zjazdy V–VII, styczeń–marzec 2016

Wrocław
Szczecin
Goleniów
2015–2017

AKADEMIA TEATRU
ALTERNATYWNEGO

Współorganizatorzy

Partnerzy strategiczni

WROCŁAW 2016
Europejska Stolica Kultury

Dofinansowano ze środków
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego
w ramach przygotowań do Europejskiej Stolicy Kultury 2016

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Instytut im. Jerzego Grotowskiego
Rynek-Ratusz 27, 50-101 Wrocław,
tel./faks +48 71 34 34 267,
program@grotowski-institute.art.pl

- **Sala Teatru Laboratorium**, Przejście Żelaznicze
- **Sala Kinowa**, Przejście Żelaznicze
- ≡ **Studio Na Grobli**, ul. Na Grobli 30/32
- ▲ **Brzezinka**, leśna baza Instytutu Grotowskiego
- ☛ **CaféTHEA**, Przejście Żelaznicze

Idea

Akademia Teatru Alternatywnego (Ata) to projekt wszechstronnej, interdyscyplinarnej i nieformalnej edukacji teatralnej, której celem jest podniesienie kompetencji animacyjnych, artystycznych i kulturotwórczych liderów alternatywnych zespołów teatralnych, wzmocnienie ich motywacji do działania na rzecz środowisk lokalnych oraz dostarczenie praktycznych narzędzi i umiejętności w zakresie metod pracy z zespołem. Akademia ma za zadanie przygotowanie młodych twórców do bezpośredniego rozpoznawania swego potencjału twórczego oraz pogłębić umiejętność komunikowania stawianych sobie celów społecznych i artystycznych.

Akademia Teatru Alternatywnego, realizowana w formie comiesięcznych zjazdów to platforma rozwoju, wymiany doświadczeń oraz dialogu z mistrzami kilku pokoleń teatru niezależnego w Polsce. Akademia stanowi kontynuację Akademii Teatru Alternatywnego zrealizowanej w 2012 roku przez Teatr Brama w Goleniowie i Teatr Kana w Szczecinie.

Program

Wśród prowadzących znajdują się zarówno zespoły teatralne, m.in. Teatr ZAR, Teatr CHOREA, Studium Teatralne, Teatr Ad Spectatores, Teatr Cinema, Teatr Krzyk, Teatr Porywacze Ciąg, jak i wybitne osobowości teatru z Polski i zagranicy m.in.: Leszek Bzdyl, Arti Grabowski, Tomasz Rodowicz, Oleh Stefan, Anna Zubrzycki, Eugenio Barba, Savvas Stroumpos i Theodoros Terzopoulos. W ramach zajęć Akademii uczestnicy poznają autorskie metody pracy zaproszonych reżyserów i aktorów oraz różne tradycje i formy

teatralne: od teatru antropologicznego, przez teatr fizyczny, tańca, społeczny, dokumentalny, uliczny, *site-specific*, lalkowy i teatr obiektu, po teatr klasyczny.

Przebieg

Akademii tworzy cykl comiesięcznych zjazdów odbywających się od września 2015 do marca 2017 w Instytucie Grotowskiego we Wrocławiu, Ośrodku Teatralnym Kana w Szczecinie lub Teatrze Brama w Goleniowie. Na program pięciodniowych zjazdów złożą się: treningi, warsztaty teatralne i wokalne, praktyczne szkolenia, spotkania, prezentacje filmowe, wykłady, a także pokazy pracy i spektakle. Tematyka zajęć, ich przebieg, charakter, wykorzystywane metody i sposób prowadzenia pozostają w gestii zaproszonych gości. Kulminantą projektu będzie Platforma Teatru Alternatywnego – festiwal teatralny, który uczestnicy Aty zorganizują samodzielnie w sierpniu 2016 roku w Kamieńcu Żąbkowickim. Ostatnia faza projektu zakłada realizację projektów dyplomowych (przedstawiń lub wydarzeń artystycznych), przygotowanych pod opieką artystyczną tutorów wybranych spośród wykładowców Akademii. Rezultaty prac zostaną zaprezentowane na zakończenie Akademii Teatru Alternatywnego, w marcu 2017 roku.

W trakcie 2016 roku słuchacze Akademii uczestniczyć będą w najważniejszych przedsięwzięciach teatralnych organizowanych przez Instytut Grotowskiego w ramach Europejskiej Stolicy Kultury, m.in. w seminarium praktycznym VoicEncounters, konferencji praktycznej w ramach programu „Więcej niż teatr” oraz Olimpiadzie Teatralnej.

Uczestnicy

Akademia zakłada uczestnictwo trzydziestu pięciu osób, zarówno reżyserów, jak i aktorów, działających głównie poza dużymi miastami i centrami kulturalnymi. Program adresowany jest do grup teatralnych o minimum dwuletnim stażu, posiadających doświadczenie w realizacji projektów artystycznych (przedstawienia, festiwale, wydarzenia kulturalne), prowadzących działalność edukacyjną (praca z młodzieżą, ze środowiskami lokalnymi) i ukierunkowanych na samorozwój w dziedzinie teatru.

Kuratorzy

Dariusz Mikuła i Marta Poniatowska
(Ośrodek Teatralny Kana)
Daniel Jacewicz (Teatr Brama)
Jarosław Fret i Monika Blige
(Instytut im. Jerzego Grotowskiego)

Koordynatorka: Justyna Rodzińska-Nair
justyna@grotowski-institute.art.pl
tel. 665 503 111

Więcej informacji:

www.grotowski-institute.art.pl

Facebook/Akademia Teatru Alternatywnego

Zjazd V

Żywioł i dyscyplina

20–24 stycznia 2016

GOLENIÓW
Teatr Brama

Prowadzący:
Piotr Borowski
i Studium Teatralne,
Marek Kościółek
i Teatr Krzyk

Studium Teatralne

założył Piotr Borowski w 1995 roku. W 1997 wraz z zespołem powołał stowarzyszenie, które wynajęło pomieszczenie starej fabryki na Pradze Południe. Do dzisiaj jest to miejsce, w którym grupa pracuje, gdzie odbywają się próby, spektakle, warsztaty oraz spotkania z wybitnymi ludźmi teatru. Od samego początku istnienia Studium Teatralnego (S/T) grupa działa jako niezależny zespół teatralny, korzystając z obywatelskiego prawa do zrzeszania się. Postawiła sobie za cel pogłębianie i szerzenie poczucia prawdy artystycznej, kładąc szczególny nacisk na to, żeby dotrzeć z tym przesłaniem do młodego pokolenia.

Już od pierwszego spektaklu Studium Teatralne skupiło na sobie uwagę krytyki, autorytetów teatru, a także całego grona ludzi wywodzących się z różnych grup społecznych, których poruszyły przedstawienia zespołu. Komentując spektakle, mówiono o szczerym, niekoniumkuralnym przejęciu się problemami współczesności, w których centrum zawsze pozostaje człowiek poszukujący wyższego sensu; o szczególnej etyce pracy Studium Teatralnego, opartej na zespołowości i systematycznym, pełnym oddania wysiłku. Idea pracy zespołu stoi w opozycji do współczesnych krótkotrwałych przedsięwzięć teatralnych, opiera się przede wszystkim na etosie zespołowości i ciągłym doskonaleniu się, na poszukiwaniu nowych środków wyrazu, rozwoju i dokonywaniu nieustannych artystycznych odkryć. Studium Teatralne wielokrotnie występowało na festiwalach polskich i zagranicznych, m.in.: w USA, Szwecji, na Białorusi, we Włoszech, w Brazylii, Wenezueli, Rosji, Chorwacji, Niemczech, Francji, Mołdawii, Rumunii, Urugwaju i Argentynie czy Kolumbii.

Dotychczas Studium Teatralne zrealizowało spektakle: *Miasto* (1996), *Północ* (1998), *Człowiek* (2001), *Parsifal* (2004), *Hamlet* (2005), *Niżyński* (2005), *Henryk Hamlet Hospital* (2006), *Bramy raju. Krucjata dziecięca* (2007) w reżyserii Pawła Passiniego, *Król kier znów na wylocie* (2008), *Linia powrotu* (2010), *Co się stało z naszą bajką?* (2012), *Szept ziemi* (2014), *Party: take(a)part* (2015).

Więcej informacji: www.studiumteatralne.pl

Piotr Borowski jest aktorem i reżyserem teatralnym, twórcą niezależnej warszawskiej sceny Studium Teatralne. W 1975 roku związał się z Teatrem Laboratorium Jerzego Grotowskiego. Brał udział m.in. w „Special Project”, projekcie organizowanym w ramach programu kultury czynnej oraz w przygotowaniach i realizacji Uniwersytetu Poszukiwań Teatru Narodów we Wrocławiu. Współzakładał Ośrodek Praktyk Teatralnych „Gardzienice”, w którym w latach 1977–1983 był aktorem i muzykiem.

Zaproszony przez Jerzego Grotowskiego wyjechał do Włoch, gdzie w Pontederze powstawało Workcenter of Jerzy Grotowski. W latach 1985–1993 pracował przy realizacji *Akcji* w domenie Sztuki jako wehikułu, ostatniego projektu Grotowskiego. W 1995 roku po powrocie do Polski rozpoczął realizację niezależnego projektu teatralnego. W Centrum Sztuki Współczesnej w Warszawie powołał grupę zarejestrowaną we wrześniu 1997 jako „Studium Teatralne”. Ze Studium Teatralnym zrealizował do tej pory przedstawienia: *Miasto, Północ, Człowiek, Parsifal, Hamlet, Henryk Hamlet Hospital, Król kier znów na wylocie* na motywach książki Hanny Krall, *Linia powrotu, Co się stało z naszą bajką?* Hanny Krall, *Szept ziemi* z tekstem Marcina Cecko oraz *Party: take(a)part*. W roku 2012 wyreżyserował *Burzę* Szekspira w Teatrze Varasanta w Bogocie w Kolumbii.

Uczestniczył w spotkaniach i prowadził warsztaty teatralne dla młodych aktorów i studentów szkół artystycznych w Brazylii, Anglii, Wenezueli, Kolumbii, we Włoszech oraz w Polsce.

Gianna Benvenuto jest absolwentką wydziału aktorskiego szkoły teatralnej w Montevideo w Urugwaju. W 1994 roku przyjechała do Polski. W 1995 wspólnie z Piotrem Borowskim prowadziła warsztaty teatralne,

z których wyłoniła się grupa teatralna istniejąca do dziś – Studium Teatralne (od 1997). Brała udział w spektaklach: *Miasto, Północ, Hamlet, Henryk Hamlet Hospital, Król kier znów na wylocie, Linia powrotu* oraz *Party: take(a)part*. Była asystentką reży-

sera Piotra Borowskiego w trakcie pracy nad przedstawieniami *Człowiek i Parsifal*. Wielokrotnie organizowała i prowadziła warsztaty teatralne w Polsce i za granicą (np.: „Crossing Borders 5” dla aktorów i studentów w Canterbury w Wielkiej Brytanii, warsztaty organizowane przez Theatre Melange i University of Kent, warsztaty dla studentów szkoły teatralnej Escuela Municipal de Arte Dramático „Margarita Xirgú” w Montevideo czy dwumiesięczne warsztaty dla studentów zagranicznych szkół aktorskich, którego organizatorem była warszawska Akademia Teatralna).

Danny Kearns w latach 2008–2011 kształcił się na kierunku Physical Theatre (BA) w East 15 Acting School w Anglii. Podczas nauki zapoznał się z różnymi technikami teatralnymi, np. improwizacją

kontaktową czy mimem cielesnym, zgłębił wiele rozmaitych form maski (od maski neutralnej po cyrkową) i biomechanikę Meyerholda. Podczas nauki doskonalił również swoje umiejętności w zakresie brazylijskiej sztuki capoeiry. Na trzecim roku studiów występował z grupą teatralną Frantic Assembly w spektaklu *The Believers* (2010) powstałym w Toynbee Studios w ramach projektu „Ignition”. Po ukończeniu szkoły wraz z innymi absolwentami założył zespół teatralny Fools Play Collective, wystąpił w następujących jego spektaklach: *Gosolo* (2011), pokazywanym m.in. na festiwalu STOFF w Sztokholmie, oraz *Our Soldier* (2012), prezentowanym w Londynie, Oxfordzie i Edynburgu. Uczestniczył w warsztatach z Anną-Heleną McLean oraz współpracował z Moon Fool przy adaptacji *Burzy* Szekspira. Asystował także podczas warsztatów teatralnych w Salesians Theatre na Malcie. W 2013 roku wziął udział w sesji prowadzonej przez Dawida Zakowskiego i sesji Regula contra Regulam w Instytucie Grotowskiego we Wrocławiu.

W listopadzie 2013 roku dołączył do zespołu Studium Teatralnego, grał w spektaklach: *Król Kier znów na wylocie*, *Szeptę ziemi* oraz *Party: take (a)part*.

Agnė Muralytė studiowała w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej w Wilnie i w Kłajpedzie, gdzie w 2015 roku ukończyła Wydział Aktorski. W roku 2009 brała udział w projekcie teatralnym „Sztuka konfliktu”

w ramach programu „Młodzież w działaniu” w Krakowie; w tym samym czasie współpracowała z Teatrem Nie Teraz z Tarnowa. W latach 2012–2015 występowała w Teatrze Młodzieżowym w Kłajpedzie założonym w trakcie studiów. Latem 2013 roku grała w przedstawieniu ulicznym we Francji. W 2015 brała udział w letniej szkole teatralnej w Rosji, której rezultatem było uliczne przedstawienie pokazane w Moskwie. Uczestniczyła też w różnych festiwalach teatralnych, takich jak: Wioska Teatralna w Węgajtach, Odin Week Festival w Danii, a także w warsztatach plastycznych i derwiszów prowadzonych przez Pierre'a Nadauda i Zya Azizi. W listopadzie 2015 roku dołączyła do zespołu Studium Teatralnego.

● WARSZTATY

Czy pamięć jest ważna?

Prowadzący: Piotr Borowski z zespołem

Warsztaty rozpoczną się od ćwiczeń, podczas których zwrócimy uwagę na obecność, kontakt, improwizację i jakość ćwiczeń. Ćwiczenia są dobierane i komponowane w zależności od potrzeb uczestników. Każdorazowo uczestnicy wraz z prowadzącymi będą tworzyć strukturę treningu, nad którym pracować będą następnego dnia.

Celem pracy jest skonstruowanie etiud, których tematyka ma być bardzo osobista, by uczestnicy niczego „nie grali”, ale mogli odszyfrować, co wydarzyło się w ich życiu. Tematy będą omawiane z każdym indywidualnie. Podczas warsztatów będziemy pracować nad indywidualnymi etiudami, a także rysować konstrukcję wspólnej sceny, która połączy poszczególne etiudy.

● FILM

Koniec pieśni

Film dokumentalny

IDEA I REŻYSERIA: Piotr Borowski

Zimą 1980/81 Piotr Borowski roku wyruszył wraz z trójką aktorów na „wyprawę zimową”. Przez trzy miesiące pokazywali spektakl na Białostocczyźnie, w strefie przygranicznej pomiędzy Puszciami Augustowską i Knyszyńską.

Chodzili pieszo od wsi do wsi, docierali do wiosek położonych z dala od uczęszczanych dróg. Ludzie w geście wdzięczności za przedstawienie śpiewali artystom swoje pieśni, które Borowski utwarlał na taśmach magnetofonowych. W roku 2007 powrócił tam, aby im te nagrania oddać lub przekazać je rodzinom tych, którzy już odeszli.

Odszukanie ich dzieci i wnuków stało się spełnieniem i zamknięciem tego, co zrobił dwadzieścia siedem lat temu. Comiesięczne spotkania, wyniki z nich rozmowy, wstuchiwanie się w głos nagrań, udokumentował na filmie. By dotrzeć do prawdy wspomnień, film był kręcony „na żywo”, spontanicznie, bez wstępnego aranżowania sytuacji.

K
TEATR
KRZYK

Teatr Krzyk

założył w 2002 roku w Maszewie (miejscowość w województwie Zachodniopomorskim) Marek Kościótek. Stały skład zespołu stanowią: Anna Giniewska, Mateusz Zadala i Marcin

Pławski. Spektakle Teatru to m.in.: *Głosy* (2004), *Szept* (2007), *Wydech* (2008), *EksPLoracja* (2011), *Nord Stream* (2009), *Osad* (2012), *To Face* (2015). Głównym obszarem działalności grupy jest praca społecznikowska w środowiskach z ograniczonym dostępem do kultury. Aktorzy teatru prowadzą i uczestniczą w warsztatach na terenie Polski i Europy m.in. w Niemczech, Czechach, Rumunii, Albanii, Azerbejdżanie i na Ukrainie. Ważnym aspektem poszukiwań artystycznych Teatru są wyprawy badawcze i projekty międzynarodowe. Poza pracą artystyczną w 2007 roku powołane zostało Stowarzyszenie Teatr Krzyk, które jest organizatorem dwóch festiwali: Ogólnopolskiej Biesiady Teatralnej „Wejrzenia” oraz Ogólnopolskich Spotkań Młodego Teatru „Krzyk-wisko”. Głównymi obszarami działań Stowarzyszenia są projekty artystyczno-kulturalne, których realizacja odbywa się we współpracy z teatrami Zachodniopomorskiej OFFensywy Teatralnej, Fundacją Dobra Wola, Pracownią Alternatywnego Wychowania oraz Ośrodkiem Kultury i Sportu w Maszewie.

Więcej informacji: www.krzyk.art.pl

Marek Kościótek jest reżyserem, aktorem, społecznikiem, politologiem i pedagogiem. Ukończył Akademię Praktyk Teatralnych „Gardzienice”, podyplomowe studia Reżyserii Teatru Dzieci i Młodzieży w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej we Wrocławiu. W 2002 roku założył Teatr Krzyk. Organizuje ogólnopolskie festiwale teatralne oraz współtworzy międzynarodowe akcje społeczno-kulturalne. Współpracuje z artystami niezależnymi z Niemiec, Ukrainy, Albanii, Norwegii, Włoch, Hiszpanii Azerbejdżanu, Rosji i Białorusi. Od 2002 roku prowadzi warsztaty teatralne w Polsce i Europie. Zdobył wiele nagród i wyróżnień na kilkudziesięciu ogólnopolskich festiwalach oraz otrzymał nagrody w dziedzinie teatru alternatywnego. Występował m.in. na: Łódzkich Spotkaniach Teatralnych, Międzynarodowym Campusie Artystycznym FAMA, Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym Malta i Ogólnopolskim Festiwalu Windowisko. Jest współtwórcą działań artystycznych realizowanych we współpracy z Fundacją Dobra Wola z Krakowa, Pracownią Alternatywnego Wychowania z Łodzi, Polskim Stowarzyszeniem na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym w Gryficach, a także współtwórcą idei Zachodniopomorskiej OFFensywy Teatralnej. W 2013 roku założył grupę teatralną Ujście w Świnoujściu. Obecnie zajmuje się działaniami związanymi z teatrem legislacyjnym.

Anna Giniewska jest absolwentką Akademii Sztuki w Szczecinie oraz Akademii Praktyk Teatralnych „Gardzienice”, współzałożycielką Teatru Krzyk. Spektakl *Osad* stał się dla niej inspiracją do poszukiwań dotyczących teatru instrumentalnego, jego roli w rozwoju i upowszechnianiu kultury, które rozpoczęła w 2012 roku. Związana jest z Fundacją Akademia Sztuki oraz Stowarzyszeniem Orkiestra Jazzowa. Koordynowała wiele projektów ogólnopolskich i międzynarodowych.

Marcin Pławski jest wykształcenia socjologiem, od 2003 roku współpracuje z Teatrem Krzyk. W latach 2005–2006 był studentem Akademii Praktyk Teatralnych „Gardzienice”. Współpracował z wieloma uznanymi w Polsce i na świecie artystami, jak i grupami teatralnymi (m.in. Teatr Ósmego Dnia). Organizator

wypraw na Balkany, Ukrainę i Rumunię. Współtwórca kilkunastu projektów związanych z edukacją i animacją dzieci i młodzieży.

Mateusz Zadala jest z wykształcenia filozofem, absolwentem Akademii Praktyk Teatralnych „Gardzienice”. Współprowadzi warsztaty teatralno-artystyczne Teatru Krzyk. Przez kilka lat współpracował z mimem Radkiem Kubikiem, tworząc spektakle dla dzieci. Współorganizował w stowarzyszeniu wydarzenia artystyczno-edukacyjno-kulturalne. Wspólnie z Leną Witkowską gra w najnowszym spektaklu Teatru.

● WARSZTATY

Relacja. Intuicja. Przypadek

Prowadzący: Marek Kościótek z zespołem

Wspólnotowość jest jednym z ważniejszych czynników determinujących bycie w procesie twórczym, edukacyjnym czy kulturowym. To jedno z najbardziej elementarnych pojęć socjologii, które łączy grupę społeczną i jej członków w silne i trwałe więzi emocjonalne. Owa wspólnotowość rozumiana jest nie tylko jako żywe spotkanie z drugim człowiekiem, ale przede wszystkim jako budowa relacji pomiędzy aktorami, reżyserem czy osobami współpracującymi i tworzącymi wydarzenia artystyczne. To oczywiście proces długofalowy, podczas którego dialog następuje pomiędzy ludźmi w wyniku bezpośredniego kontaktu, gdzie na pierwszy plan wysuwa się relacja. Na bazie wymiany myśli i poglądów, a także swoistego dyskursu wewnętrznego rodzi się twórcze i kreatywne poszukiwanie teatralne. Eksplorowanie tematów, wizji

czy indywidualnych doświadczeń ma ogromny wpływ w podejmowanych pracach artystycznych. Autorskie wypowiedzi nasączone są duchem czasów, przeżyć, wspólnych fascynacji, a także wywodzą się z szeroko pojętego nonkonformizmu w zmieniającym się bardzo szybko świecie. Idee głoszone przybierają często rolę manifestów. Nie byłoby to możliwe, bez relacji, czy wzajemności w pracy. Wspólnotowość jest kreacją zbiorowości.

Budowanie autorskich wypowiedzi w naszym odczuciu to wielogodzinne improwizacje na scenie, które w wyniku łączenia, przypadku, a także intuicji składają się na efekt końcowy. Podstawą pracy są własne przeżycia, inspiracje, literatura, poezją, a także wydarzenia społeczne zachodzące w kraju i na świecie. Obserwacje świata, uaktywniona wrażliwość i przenikliwość życia, to nieodzowne czynniki, które wpływają na kształt wypowiedzi.

● SPEKTAKL

EksPLoracja Spektakl Teatru Krzyk

EksPLorację nazwać można szkicem na temat wyborów, przed którymi stajemy, albo iluzji, że takowych dokonujemy. Inspiracją do powstania spektaklu były wydarzenia z historii Polski sprzed roku 1989. Grupa nie traktuje ich jednak jako zbioru popkulturowych gadżetów ani jako wydumanego mitu założycielskiego współczesnej Polski i Europy. Dzieli się swoją refleksją, szukając odpowiedzi przez pryzmat przeżyć ojców

i matek. Zrozumienie decyzji, za które prędzej czy później przychodzi zapłacić wysoką cenę, jest mądrością, do której się dochodzi. Nierzadko w sposób bolesny i tragiczny. Można tylko wierzyć, że więzi, których zrozumieć nie sposób, ostatecznie okażą się węzłem na całe życie.

REŻYSERIA: Marek Kościółek

SCENARIUSZ: Zespół

OBSDA: Anna Giniewska, Mateusz Zadała, Marcin Pławski, Marek Kościółek

Zjazd VI

Kropla

10–14 lutego 2016

WROCŁAW

Instytut im. Jerzego Grotowskiego

Prowadzący:
Grzegorz Ziółkowski
i Pracownia || ROSA

PRACOWNIA || ROSA (Rzemiosło Oraz Sztuka Aktorska)

to przestrzeń między ludźmi, służąca długofalowej pracy nad sobą oraz badaniu relacji między wyszkoleniem aktorskim a twórczością teatralną.

Praca skupia się na uważności i harmonizowaniu oddechu, ciała i głosu. Jej sercem jest jakość lekkości, poszukiwana w przepływie działań i dialogowaniu – z samym sobą, otoczeniem, partnerem, grupą. Staramy się ją uobecnić w treningu i w improwizacjach, pojmowanych jako przestrzeń gry, rozgrywki. Improwizacje pomagają zbudować pomost pomiędzy treningiem i dziedziną wyobraźni, kompozycji i kreacji. W tej domenie zjawiają się przedstawienia, powoływane do życia wspólnym wysiłkiem.

Od września 2012 roku PRACOWNIA || ROSA realizuje na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu intensywne praktyczne seminarium aktorskie ATIS.

W ramach ATIS prowadzone są poszukiwania i nuczanie w zakresie podstawowych i zaawansowanych technik aktorskich, obejmujących:

- bycie otwartym na dialog i dzielenie się z innymi
- integrowanie działania, ciszy, dźwięku, mowy i śpiewu
- precyzyjne reagowanie poprzez działanie na impulsy płynące od partnerów, z literatury i innych tekstów, z ikonografii, muzyki, z przestrzeni i natury oraz z wewnętrznej sfery skojarzeń, wyobraźni i pamięci.

Prace seminarium, zakorzenione w podejściu antropologicznym, skierowane są do międzynarodowego grona studentów, artystów i badaczy, którzy chcieliby w praktyczny sposób pogłębić swoje rozumienie ludzkiej kreatywności i ekspresji.

W latach 2012–15 odbyło się dziewięć seminariów w Poznaniu i Brzezince (leśnej siedzibie Instytutu Grotowskiego), w których wzięło udział czterdzieści osób (kilka z nich kilkakrotnie) z następujących krajów: Anglia, Armenia, Cypr, Francja, Hiszpania, Katalonia, Indie, Iran, Irlandia, Grecja, Polska, Portugalia, Rumunia, Stany Zjednoczone, Szkocja, Turcja, Włochy i Węgry.

Azylem PRACOWNI jest Sala Teatralna im. Wojciecha Bogusławskiego w Collegium Maius Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

PRACOWNIA || ROSA stworzyła dwa przedstawienia teatralne *TAZM Milczenie światła* (2012)

i *SERCE Cisza wieloboku* (2015), które tworzą *Dwu-głos O CISZY*.

Więcej informacji: Facebook/Pracownia Rzemiosła oraz Sztuki Aktorskiej / ROSA

Grzegorz Ziółkowski jest nauczycielem, reżyserem, wydawcą, tłumaczem, autorem książek o Peterze Brooku i Jerzym Grotowskim. Pracuje w Katedrze Dramatu, Teatru i Widowisk Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, gdzie m.in. opiekuje się Salą Teatralną i prowadzi międzynarodowe seminarium technik aktorskich ATIS (Acting Techniques Intensive Seminar). Kieruje Pracownią Rzemiosła oraz Sztuki Aktorskiej ROSA, w której wyreżyserował spektakl *TAZM Milczenie światła*, na podstawie książki Tahara Ben Jellouna *To oslepiające, nieobecne światło*, będącej literackim przetworzeniem relacji osoby osadzonej w ciemności na osiemnaście lat w Tazmamarcie, ciężkim więzieniu w Maroku.

Więcej informacji: grzeg.home.amu.edu.pl

Maria Bohdziewicz jest aktorką w PRACOWNI || ROSA, absolwentką wiedzy o teatrze na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza. Prowadziła przedsięwzięcia edukacyjne i artystyczne w społecznościach lokalnych i z osobami z niepełnosprawnościami. Pisze wiersze i rapuje.

Więcej informacji: Facebook/MariaHZdaniaDoCzytania

Maciej Zakrzewski jest aktorem i muzykiem w PRACOWNI || ROSA, absolwentem etnologii i antropologii kulturowej na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza, doktorantem w Katedrze Dramatu, Teatru i Widowisk UAM, nauczycielem technik aktorskich w Akademii Sztuk Sceniczych w Poznaniu. Jest fotografem, przede wszystkim teatralnym.

Więcej informacji: Facebook/Fototeatr.zakrzewski

● SESJE PRAKCY

Rytm-w-działaniu

**Prowadzący: Maciej Zakrzewski,
asysta Maria Bohdziewicz**

Studiowanie podstawowych wzorców rytmicznych i bardziej złożonych kompozycji wykonywanych w całej grupie lub w grupie podzielonej na mniejsze zespoły, które zestrzają się ze sobą. Działania rytmiczne wpiśywane są też często w przestrzeń o zdefiniowanych kształtach i prowadzone mogą być w różnych określonych formacjach.

Przeptyw

Prowadzący: Maria Bohdziewicz (grupa „Kropla”) i Maciej Zakrzewski (grupa „Kamień”)

Kompleksowa praktyka, która skupia się na lekkości działań, ich płynności i koordynacji z oddychaniem i – dalej – z mową. Ważnym aspektem jest w niej organiczność akcji, która powinna angażować cały organizm (przede wszystkim oddech i fizyczność), co prowadzi do obudzenia czujności ciała i odczucia własnej zwierzęcości. Na „Przeptyw” składa się kilkanaście precyzyjnie określonych działań fizycznych o tanecznym charakterze.

Balansowanie przestrzeni

Prowadzący: Maria Bohdziewicz (grupa „Kropla”) i Maciej Zakrzewski (grupa „Kamień”)

Jest to ćwiczenie ruchowe typu „Podążaj za prowadzącym”, polegające na równomiernym wypełnieniu wyznaczonej przestrzeni uczestnikami, którzy muszą szybko odnotowywać i reagować na wszelkie zmiany w układzie przestrzennym i charakterze ruchu, tzn. w dynamice, rytmie i tempie, wprowadzane przez prowadzącego.

Postawa wojownika

Prowadzący: Grzegorz Ziółkowski

Praktyka, której zadaniem jest wyrobienie w uczestnikach umiejętności udzielania szybkiej i adekwatnej odpowiedzi w sytuacjach zagrożenia, takich jak napaść czy walka. Używa się w niej kończyn, kijów i innych rodzajów broni. Prowadzi do wyrobienia w sobie postawy otwartości (w tym otwartej percepcji), zapewnia też elastyczne ciało.

Impulsy

Prowadzący: Grzegorz Ziółkowski

Grupowe zabawy, których podstawowym celem jest otwarcie uczestników na siebie nawzajem i uwrażliwienie na dynamikę grupy. Zabawy te przyczyniają się do wyrobienia w uczestnikach świadomości ciała i szybkości, i swobody reagowania.

Działania partnerskie

**Prowadzący: Grzegorz Ziółkowski,
asysta Maria Bohdziewicz,
akompaniament Maciej Zakrzewski**

Szereg określonych ćwiczeń/działań partnerskich, które – poprzez wstuchanie w partnera – pomagają w otwarciu się na drugą osobę i w poszukiwaniu z nią harmonii. Punkt skupienia uwagi przenosi się z „ja” wykonawcy na partnera interakcji. Dzięki wzajemnemu słuchaniu, prowadzeniu i koordynacji – działania przybierają postać „tańczonego dialogu”, podczas którego zaistnieć mogą różne wymiary międzyludzkiego spotkania. Działania obejmują zarówno sposoby wchodzenia w relację i jej przerywania, prowadzenia, jak i przystanki we wspólnej podróży, gdy jeden z uczestników działania ma za zadanie zadbać o odpoczynek drugiego.

Transformacje i kontrasty

**Prowadzący: Grzegorz Ziółkowski,
asysta Maria Bohdziewicz,
akompaniament Maciej Zakrzewski**

Improwizacje kontrastowe skupiają się na przeciwstawnych jakościach działania (szybko / wolno; miękko

/ twardo itd.) i zachowania (flegmatycznie / dynamicznie; ekstrawertycznie / introwertycznie itd.) i badaniu ich potencjału z uwagi na aktorstwo komiczne; z kolei improwizacje transformacyjne polegają na studiowaniu różnych przeobrażeń (przemiana w błazny, potwory lub zwierzęta; przemiana całościowa lub częściowa; przemiana błyskawiczna lub stopniowa) i ich potencjału w graniu postaci groteskowych lub surrealistycznych.

Słowo-w-działaniu

Prowadzący: Grzegorz Ziółkowski

Praktyka mająca na celu uświadomienie uczestnikom, że głos stanowi przedłużenie ciała, jest w nim zakorzeniony i z nim związany. Otwiera przed aktorami wachlarz możliwości w potraktowaniu głosu jako narzędzia i pomaga w pozbyciu się uprzedzeń dotyczących własnych możliwości wokalnych.

● SPEKTAKL

TAZM Milczenie światła

Spektakl PRACOWNI || ROSA

Przedstawienie PRACOWNI || ROSA oparte zostało na książce Tahara Ben Jellouna *To oślepiające, nieobecne światło*, stanowiącej literackie przetworzenie relacji osoby osadzonej w ciemności na osiemnaście lat w Tazmamarcie, ciężkim więzieniu w Maroku. Spektakl, dedykowany prof. Dobrochnie Ratajczakowej, zaprezentowany został po raz pierwszy w Poznaniu w grudniu 2012 roku. Od tej pory – dzięki uprzejmości Katedry Dramatu, Teatru i Widowsk oraz Wydziału Filologii Polskiej i Klasycznej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza

w Poznaniu – odbyło się ponad 50 bezpłatnych prezentacji w Sali Teatralnej im. Wojciecha Bogusławskiego w Collegium Maius. W 2014 roku *TAZM* pokazywany był w Teheranie (Iran) oraz na University of Kent w Canterbury (Anglia), na zaproszenie prof. Paula Allaina.

REŻYSERIA: Grzegorz Ziółkowski
WYSTĘPUJĄ: Maria Bohdziewicz (Tebebt),
Maciej Zakrzewski (Salim)

TEKST: Grzegorz Ziółkowski na podstawie książki Tahara Ben Jellouna *To oślepiające, nieobecne światło*, przekład Małgorzata Szczurek, Wydawnictwo Karakter, Kraków 2008; fragmenty *Obcego* Alberta Camusa w przekładzie Marii Zenowicz-Brandys

INSPIRACJE DRAMATURGICZNE: *Złota liczba* Matili C. Ghyki, *Nisza światła* al-Gazālego

FRAGMENTY MUZYCZNE: *The Remote Viewer Coil*, *Quasi una fantasia* Henryka Góreckiego w wykonaniu Kronos Quartet

PREMIERA: 8 grudnia 2012

● SPOTKANIE

Dwugłos O CISZY

Spotkanie z Grzegorzem Ziółkowskim poświęcone jego książkom *Dwugłos O CISZY* i *Teksty OD SERCA*

Dwugłos O CISZY zawiera zapis słów wypowiedzianych w dwóch spektaklach PRACOWNI || ROSA: *TAZM Milczenie światła* (2012) i *SERCE Cisza wieloboku* (2015), składających się na teatralny *Dwugłos O CISZY*. Pomiędzy nimi znalazło się miejsce na garść

refleksji nie-tylko-o-teatrze, zawartych w *Tekstach OD SERCA* (wydawanych również jako osobny tomik), które stanowią intelektualne tło uprawianej w PRACOWNI pracy, a jednocześnie swoiste jej przedłużenie. Kolejna sekcja obejmuje fragmenty zaczerpnięte z książek ludzi mądrych, które tworzą myślowe zaplecze tych przedstawień. Dalej znajduje się rozdział poświęcony

aktorstwu, przed wszystkim w aspekcie szkolenia, treningu. Wydawnictwo kończy rozdział o PRACOWNI i jej działaniach, a także o tym, jakie doświadczenia poprzedziły jej założenie. Książka ta jest więc także skrótowną relacją z przebytej drogi.

● FILM

Secrets of the Samurai Sword Program dokumentalny

REŻYSERIA: John Wate
PRODUKCJA: Telewizja Nova, USA 2007

Program ujawnia tajniki wytwarzania samurajskich mieczy – prawdziwych dzieł sztuki, a jednocześnie zabójczo skutecznej broni. Pokazuje, jak rzemiosło spleta się tu nierozdzielnie ze sztuką. Nie jest to jednocześnie sztuka jednostki, ale szeregu osób, które muszą wykonać swoją pracę na najwyższym poziomie, aby osiągnięty efekt cechowała nienaganna jakość.

Teatr musi być bezlitosny, jeśli chce przetwać jako sztuka.

Teatr jako narzędzie pomagające w tworzeniu, utrzymywaniu, wzmocnianiu i oczyszczaniu więzi społecznych (na przykład teatr lokalnych społeczności, teatr w więzieniu, teatr stanowiący wyraz przekonań mniejszości etnicznych, rasowych, seksualnych) będzie się rozwijał, gdyż istnieje takie zapotrzebowanie. Nasila się ono obecnie z powodu dominacji technologii i wiążącego się z tą dominacją deficytu bezpośrednich spotkań międzyludzkich.

Ale teatr pojmowany jako sztuka? Jak wiele osób karmi się iluzją konieczności jego istnienia, dlatego tylko, że stanowi on element tradycji i już z tej racji powinien mieć zagwarantowane miejsce w przestrzeni społecznej? Jak duża jest zaś ta garstka, dla której teatr jako sztuka jest czymś niezbędnym do życia, tak jak powietrze czy pokarm?

FRAGMENT TEKSTU O TEATRZE

Zjazd VII

Ekscentrycy i manieryści

16–20 marca 2016

GOLENIÓW / Teatr Brama,
SZCZECIN / Ośrodek Teatralny Kana

Prowadzący:
Zbigniew Szumski
i **Teatr Cinema,**
Dariusz Miłkuła
i **Teatr Kana**

CINEMA

plastyk i scenograf i aktorzy: Dariusz Skibiński, Tadeusz Rybicki, Jan Kochanowski, Bogdan Siwko oraz malarze: Mariusz Mielecki i Katarzyna Rotkiewicz-Szumka. Siedziba Teatru Cinema mieści w karkonoskiej wiosce Michałowice, w starym poniemieckim ośrodku wypoczynkowym. Dawny pensjonat pełni funkcję sceny roboczej, znajdują się tu również pokoje przeznaczone dla warsztatowiczów, przyjaciół i gości zespołu Cinema.

Teatr Cinema ma wyraźną i rozpoznawalną na pierwszy rzut oka stylistykę. Jej cechą dominującą jest polifoniczna struktura spektakli. Nie będąc teatrem dramatycznym, ani muzycznym czy teatrem tańca, organicznie łączy wszystkie te gatunki, jednocześnie zaprzeczając ich tradycyjnemu postrzeganiu przez widza.

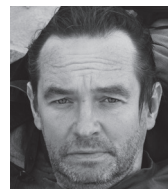
Teatr kojarzony jest przez krytyków głównie z twórczością Tadeusza Kantora. Plastyczna, głęboko surrealistyczna płaszczyzna spektakli Teatru Cinema zdaje się dominować w aspekcie formalnym, przypominając oniryczne malarstwo René Magritte'a. Estetycznie, ale i pod względem tematycznego zainteresowania codziennością, spektakle Szumskiego, reżysera wszystkich przedstawień Cinemy, nawiązują do dokonań dadaistów, teatru absurdu, a także mizerabilistycznej wrażliwości Mirona Białoszewskiego. Oczywiście jest również nawiązanie do Becketta, a także *Latającego cyrku Monty Pythona*. Zbigniew Szumski przynajmniej ponadto do swojej fascynacji twórczością Akira Kurosawy, Zbigniewa Rybczyńskiego i Piny Baush: „[...] Cinema to teatr, w którym Kantor spotyka się z Genetem, a łokieć z kosmosem, uprawdopodobniając jednocześnie każdą możliwość odbioru i interpretacji. Znajdą tu miejsce zarówno widzowie lubiący intertekstualne gry w skojarzenia, jak i ci, dla których teatr nie jest ani świętem, ani celebracją. Jest miejscem wyzwania się poprzez codzienność, stwarzaniem ku Teraźniejszości [...]” (Katarzyna Dudek, *Tam, gdzie łokieć spotyka się z kosmosem*, „Didaskalia” 2007 nr 82).

Do tej pory teatr zrealizował spektakle: *Dong, Bilard, Nie mówię tu o miłości, Brudne piękno, Tak To Tu,*

Teatr Cinema powstał w 1992 roku. Założycielami niezależnej wobec sceny dramatycznej grupy byli Zbigniew Szumski,

Miałem taki sen, Trylogia Petera Handke (we współpracy z Aspik Theater z Niemiec i Local Theatre z Izraela), *Albert Lux, Słownik sytuacji* (koprodukcja ze Spielart Festival z Monachium, Hebbel Theater z Berlina, FFT Düsseldorf), *Mama, chcę tańczyć Mahlera* (koprodukcja z LOFFT Lipsk), *Krótką historią kroku marszowego, Opowieści i pamięć* (koprodukcja z Acco Theatre z Izraela), *Hotel Dieu, Re//mix. Pina Baush, Rewia Ognia, Posthuman Theatre* (we współpracy z Teatrem Kaitaisha z Tokio), *Upadek przyszłości* (we współpracy z tancerzem i choreografem z Izraela, Iradem Mazliah), *Heartbreak Hotel* (we współpracy z Teatrem A3) oraz pięć wieczorów z cyklu „Kabaret Olbrzymów”.

Więcej informacji: www.teatrcinema.pl

Zbigniew Szumski urodził się w 1956 roku w Sopocie, studiował na Wydziale Malarstwa i Grafiki w PWSSP w Gdańsku, dyplom u prof. Jerzego Krechowicza (1983).

Zajmuje się reżyserią teatralną, rysunkiem, grafiką, scenografią. Jest założycielem i dyrektorem Teatru Cinema, reżyserem wszystkich jego przedstawień prezentowanych na wielu ważnych scenach i festiwalach w Polsce i na świecie. Jako reżyser i scenograf współpracuje również z teatrami w Meksyku, Izraelu, Japonii, Francji i Niemczech. Jest pomysłodawcą i dyrektorem Festiwalu Muzyki Teatralnej odbywającego się od jedenastu lat w Jeleniej Górze. Zbigniew Szumski zrealizował szereg ważnych projektów międzynarodowych, jak współpraca z Teatrem AsPik z Niemiec i Local Theatre z Izraela przy realizacji trylogii Petera Handtke, realizacja międzynarodowego projektu teatralnego w ramach Festiwalu Spielart w Monachium (przy współudziale Hebbel Theater z Berlina i FFT z Dusseldorfu), współpraca z Acco Theatre Center w Izraelu w ramach Polskiego Roku w Izraelu, współpraca z Gekidan Kaitaisha z Tokio w ramach Polskiej Prezydencji w Unii Europejskiej, udział wraz z Teatrem Cinema w wydarzeniu Kantor Machina w Sao Paulo w Brazylii. Pomysłodawca trzech projektów edukacyjnych realizowanych w ramach Lata w Teatrze. Od kilkunastu lat prowadzi radzie progra-

mowej Biura Wystaw Artystycznych w Jeleniej Górze. Jest laureatem nagrody Niezależnej Fundacji Popierania Kultury Polskiej im. Jerzego Bonieckiego, stypendystą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, laureatem odznaki honorowej Zasłużony dla Kultury Polskiej.

● WARSZTATY

Don't teach me, touch me

Prowadzący: Zbigniew Szumski

Fragmentaryzacja jako metoda pomocnicza. Jeśli rolę rozumieć jako całość, to fragmentaryzacja pozwala zapamiętać/dotknąć pierwszy kształt etudy. Świeżość i odkrywczność pierwszego dotknięcia może być zapamiętana dzięki fragmentaryzacji. Taki też jest cel warsztatów. Ciekawość złożenia fragmentów i powrotu do tego samego jest tu przeciwstawiona rutynie zapamiętywania całości i stępienia całości przez próby odtworzenia tego, co się zdarzyło. Ulepszanie pierwszych dotknięć przez naukę roli jest codziennością teatru. Pierwsze dotknięcia roli pełne intuicji ulegają w procesie prób zrutyinizowaniu i spłyceciu. Fragmentaryzacja jest metodą mniejszą wobec wielkich metod, jak np. Stanisławskiego. Wkomponowuje się w wiedzę i doświadczenie aktora jako praktyka służebna. Fragmentaryzacja jest praktyką.

Tematy warsztatów:

- Aktor – ruch – przedmiot – fragment
- Aktor – ruch – słowo – fragment

Wychodząc od myśli: idea zabija detal, będę się starał zapoznać aktorów z formą pracy i postrzegania, zorientowanymi na detal.

Aktorzy zazwyczaj próbują odnosić się do całości kształtu spektaklu i często zapominają przy tym, że całość przedstawienia może/musi być pojmowana wyłącznie jako proces otwarty, jako proces aktywnej równowagi między detalem a całością. Każda idea podporządkowuje sobie konkret i próbuje go zdominować. Jednakże konkretność idei może wyrażać się tylko poprzez detale. Równocześnie chaos detali zagraża jasności/klarowności idei.

W tym kontekście moje zadanie jako reżysera polega na wybraniu z masy detali, której aktorzy nie zawsze są świadomi, gestów czy działań skutecznych (tzn. znajdujących się w najbliższej relacji do wyrażanej idei).

Chaos jest przy tym niezbędnym nośnikiem procesu twórczego i jako taki musi być zintegrowany i wytrzymany.

Uściślam swoją pracę stosując dwa pojęcia: fragmentaryczność i mapa banalnego myślenia.

Mapa banalnego myślenia to rysunkowy scenariusz spektaklu. Spektakl obrysowany nie jest spektaklem omówionym. Zadaniem aktora jest tylko wejść i wyjść z rysunku. Zadanie godne Alicji w Krainie Czarów – przejść na drugą stronę rysunku. Aktor otrzymuje instrukcję – „metodę”. Tą „metodą” jest fragmentaryzacja. Przy całkowitej swobodzie kreacji ma tylko jedno ograniczenie, które nazwałbym tu raczej zobowiązaniem. Odpowiadając na tematy zadane do realizacji minimalizuje je i sprowadza do kilku gestów. Ale nawet te gesty muszą być samodzielnymi fragmentami. Problemem jest, że każdy z tych gestów/klocków musi zawierać w sobie emocjonalną pamięć etudy.

Aktor poddany temu zobowiązaniu przeciwstawia tu fragment i pamięć mechanicznej potrzeby skalania. Tak częsta u aktorów potrzeba powierzenia się władzy reżysera jest tu zastąpiona przez samodzielne, autorskie kreowanie fragmentu. Aktor jako autor ponosi całkowitą odpowiedzialność za spektakl. Nie za kompozycję, bo za to odpowiedzialny jest reżyser, ale za emocjonalne kontrolowanie fragmentu, za świadome uczestnictwo w procesie, który nazwałbym równaniem między czujnością wobec chęci skalania a aktywną pamięcią i wiernością wobec pierwszego dotknięcia etudy.

Emocjonalne zapamiętywanie ruchu, gestu, odbywa się przez odwołanie się do opowieści. Każdy gest to znak, za którym kryje się opowieść. Słowo „opowieść” możemy wymiennie tu stosować ze słowem „emocja”. Zapamiętywanie ruchu za pomocą opowieści, która za nim stoi, pozwala zachować świeżość pierwszego dotknięcia etudy. Pozwala też zachować detal w jego pierwotnej formie. Ruch zaokrąglony, stępiony przez wielokrotne, niezbędne powtórki może odzyskać swój pierwotny kształt dzięki odwołaniu się do emocjonalnej pamięci. Ruch wyćwiczony nie ma charakteru pustego ornamentu, bo stoi za nim opowieść. Aktor wracając do treści opowieści może odtworzyć ruch w jego pierwszym, niezrutyinizowanym kształcie. Ruch mimo

obecności w nim opowieści nie jest jednak szyfrem, który widz musi odgadnąć. Treść ułatwia aktorom zapamiętywanie ruchu, gestu. Sama opowieść pozostaje własnością aktora, jego tajemnicą, jego tożsamością, siłą jego samotności.

● SPEKTAKL

Rewia Ognia

Spektakl Teatru Cinema

Spektakl inspirowany poetycką prozą Edmonda Jabesa. Z *Księgi pytań* Edmonda Jabesa wybrano motyw miłosnej korespondencji między bohaterami. Ponad, a może w centrum holokaustu autor opisuje historię miłości dwojga młodych ludzi. Bohaterowie oddzielni od siebie „wymyślają” normalny świat, konstruują nieistniejące przedmioty i dopisują do nich ich nowe funkcje. Wielka machina wojenna ze swoją logiką zostaje zniwelowana przez nową logikę przedmiotów niepotrzebnych z wymyśloną nową użytecznością. W tym miejscu kończy się inspiracja prozą Jabesa, a zaczyna *Alicja w Krainie Czarów*. Spektakl jest kontynuacją pracy rozpoczętej w 2008 roku w Acco Theatre Center w ramach Polskiego Roku w Izraelu organizowanego przez Instytut Adama Mickiewicza.

KONCEPCJA, REŻYSERIA, SCENOGRAFIA, OPRACOWANIE MUZYCZNE: Zbigniew Szumski

WYSTĘPUJĄ: Małgorzata Walas-Antoniello, Izabela Terek-Jopkiewicz, Anna Krych, Irad Mazliah, Jan Kochanowski, Tadeusz Rybicki

PREMIERA: 27 października 2014, Festiwal „Rozdroże 2014”, CSW Warszawa

Teatr Kana

założony został w 1979 roku przez Zygmunta Duczyńskiego. Początkowo zespół działał jako teatr studencki, potem stopniowo uzyskiwał coraz większą dojrzałość artystyczną i samo-

dzielność organizacyjną. Przełomowe dla istnienia teatru znaczenie miały dwa przedstawienia na podstawie twórczości Wieniedikta Jerofiejewa *Moskwa–Pietuszki* (1989) i *Noc* (1993). Oba spektakle prezentowane były wielokrotnie na renomowanych światowych scenach, uzyskiwały znakomite recenzje w takich magazynach jak „The Times”, „Los Angeles Times”, „Los Angeles Weekly”, „The Scotsman”, „Backstage” i wielu innych.

Spektakl *Noc* zdobył w 1994 roku nagrody First Fringe i Critics Award na Światowym Festiwalu Sztuki w Edynburgu. W 1995 roku w uznaniu wieloletnich osiągnięć artystycznych oraz działalności wzbogacającej szczęścińskie życie artystyczne, Prezydent Szczecina przyznał Zygmuntowi Duczyńskiemu i Teatrowi Kana Nagrodę Artystyczną Miasta Szczecina za rok 1994.

Zespół wielokrotnie grał we wszystkich większych miastach Polski oraz brał udział we wszystkich ważniejszych festiwalach teatrów poszukujących i festiwalach sztuki (m.in. Międzynarodowy Festiwal Teatralny Malta w Poznaniu, Białostockie Dni Sztuki Współczesnej, Międzynarodowy Festiwal Kultury Żydowskiej, Międzynarodowy Festiwal Reminiscencje w Krakowie, lubelskie Konfrontacje Teatralne). Z przedstawieniami inspirowanymi twórczością Wieniedikta Jerofiejewa występował trzykrotnie na Światowym Festiwalu Sztuki w Edynburgu (w 1995 jako gość honorowy), a także m.in. w Moskwie, Amsterdamie, Berlinie, Los Angeles, Santa Monica, Santa Ana, Pasa Dena, San Diego, San Francisco (USA), Cheltenham College (Wielka Brytania), Nitrze (Słowacja), Amsterdamie, Berlinie i Londynie (otwarcie Festiwalu Visual Theatre w 1995).

Więcej informacji: www.kana.art.pl

Dariusz Miłucha jest współtwórcą i wieloletnim koordynatorem Teatru Kana oraz aktorem, a od 2007 roku dyrektorem Ośrodka Teatralnego Kana. Występował w większości autorskich spektakli Zygmunta

Duczyńskiego (m.in. *Czarne światła, Noc*, nagrody First Fringe i Critics Award na Światowym Festiwalu Sztuki w Edynburgu w 1994 roku, *Szlifyrzej Nocnych Diamentów, Miłość Fedry, Widmokrag, Geist*), a także w kolejnych przedstawieniach tworzonych przez zespół (*Lailonia, Niewypowiedziane, Hotel Misery deLux*) oraz innych projektach i akcjach teatralnych. Laureat Nagrody Fundacji Polcul za działalność na rzecz rozwoju życia teatralnego w Szczecinie. Od trzydziestu lat koordynuje realizację projektów, spektakli, festiwali i innych działań kulturotwórczych w Szczecinie. Kurator II edycji Akademii Teatru Alternatywnego.

Bibianna Chimiak jest aktorką, śpiewaczką, instruktorką teatralną, arteterapeutką. Od 1999 roku pracuje w zespole aktorskim Teatru Kana, gdzie zagrała w spektaklach: *Miłość Fedry, Widmokrag, Geist, Niewypowiedziane*, a także m.in. *Taniec z Dusiołem* (Teatr NoTuRe), *Griga* (Tanzgruppe Blashka), *Lokator* (Weronika Fibich), *Łasztownia/Lastadie* (Janusz Turkowski), *Antygonia* (Teatr CHOREA & Teatr Kana). Obecnie na scenie w spektaklach: *Lailonia* (Teatr Kana), *Hotel Misery deLux* (Teatr Krepesko & Teatr Kana), *Gap Filling* (Teatr Akhe & Teatr Kana), *Projekt: Matka* (Teatr Kana).

Absolwentka filozofii na Uniwersytecie Szczecińskim (specjalność etyka i filozofia człowieka), podyplomowo Uniwersytetu Zielonogórskiego na kierunku muzykoterapia oraz Szkoły Muzycznej na śpiewie solowym w klasie prof. Iwony Górewicz. Założycielka eksperymentalnego teatru ruchu Teatru Jedenastu Snów. Prowadzi warsztaty teatralne i arteterapeutyczne w Polsce i za granicą. Brała udział w wielu warsztatach i projektach artystycznych.

Karolina Sabat jest aktorką, instruktorką teatralną, animatorką kultury, instruktorką fitness, miłośniczką podróży. Od 2004 związana z Teatrem Kana. Od wielu lat współpracuje z Zamkiem Książąt Pomorskich w Szczecinie, a także z Agencją Artystyczną Pro-Musica, współtworzy koncerty, audycje muzyczne dla dzieci, prowadzi warsztaty teatralne. Ma doświadczenie w pracy z pacjentami Ośrodka Terapii Uzależnień Monaru z Babigoszczy oraz z młodzieżą z Ośrodka Wychowawczego. Od kilku lat współpracuje z Ośrodkiem Kultury Miasta i Gminy Wolin, gdzie prowadzi warsztaty. Jest absolwentką Szkoły Pedagogów Teatru organizowanej przez Instytut Teatralny im. Zbigniewa Raszewskiego w Warszawie.

Marek Sztark jest byłym aktorem Teatru Kana (*Abaddon, Księga o życiu, śmierci i twórczości Osipa Mandelsztama*), współzałożycielem Ośrodka Misteria i Stowarzyszenia Teatr Kana. Obecnie niezależny animator kultury i rozwoju lokalnego. Doradca, trener i wykładowca. Realizuje projekty z różnych dziedzin: rozwoju i integracji środowisk społecznych i zawodowych, ekonomii społecznej, ochrony dziedzictwa kulturowego, animacji rozwoju lokalnego oraz animacji kultury. Pracuje we Wrocławiu i koordynuje współpracę Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016 z regionem Dolnego Śląska.

Marta Giers-Sanecka

jest aktorką, arteterapeutką, psychoterapeutką. Od 1999 roku pracuje w zespole Teatru Kana. Zagrała w spektaklach: *Umpa, Umpa, Miłość Fedry, Widmokrag, Łasztownia 2008*.

Cztery obrazy w przestrzeni, Geist, Projekt: Matka. Jest absolwentką socjologii ze specjalnością doradztwo psychospołeczne na Uniwersytecie Szczecińskim i absolwentką Krakowskiego Centrum Psychodynamicznego (socjoterapia i psychoterapia). Koordynuje i realizuje projekty teatralne i filmowe skierowane głównie do osób ze środowisk wykluczonych.

Marta Poniatowska jest związana z Ośrodkiem Teatralnym Kana od 1995 roku, koordynuje festiwale i projekty kulturotwórcze, m.in. Teatry Świata, Auttajderzy, Spoiwa Kultury, Okno – Zbliżenia, zajmuje się także budowaniem linii programowej Ośrodka oraz pozyskiwaniem funduszy zewnętrznych. W latach 1995–2006 współpracowała z Zygmuntem Duczyńskim jako sekretarz literacki Teatru Kana. Autorka artykułów o tematyce teatralnej, które publikowała m.in. w takich czasopiśmie jak „Nowy Nurt”, „Czas kultury”, „Pogranicza”, „Przegląd Uniwersytecki”, „Didaskalia”. Współautorka książki *Głosy czasu. Teatr Kana 25 lat*. Kuratorka I i II edycji Akademii Teatru Alternatywnego.

Piotr Starzyński jest aktorem, filozofem, muzykiem, instruktorem teatralnym, lektorem. Związany z Teatrem Kana od 2004 roku jako członek zespołu aktorskiego. Jest współorganizatorem festiwalu i widowisk teatralnych, zajmuje się koordynacją spektakli teatralnych i wydarzeń artystycznych. Ważniejsze spektakle i projekty: *Hotel Misery deLuxe* (Teatr Krepesko & Teatr Kana), *Gap Filling* (Teatr Akhe), *Niewypowiedziane* (Teatr Kana), *Antygonia* (Teatr CHOREA & Teatr Kana), *Lailonia* (Teatr Kana), *Dokąd?!* (Gruppe De Donde Sea, Teatr Kana), *Samotni Wędrowcy z Labor* (The Stettiners Theater), *Geist* (Teatr Kana), *Tarantatta* (Teatr Kana), *Oratorium Dance Project* (Teatr CHOREA), *Eksperyment Y – początek* (Tomasz Krzyżanowski), *Lokator* (Weronika Fibich), *Przeprowadzka* (Weronika Fibich), *Łasztownia 2008. Cztery obrazy w przestrzeni* (Imre Thormann & Janek Turkowski), *Łasztownia/Lastadie* (Janek Turkowski), *Berek* (stuchowisko Teatru Kana). Od wielu lat prowadzi działalność edukacyjną wśród dzieci, młodzieży i osób dorosłych. W latach 2003–2013 przeprowadził ok. 2000 audycji muzycznych dla dzieci i młodzieży w placówkach oświatowych, realizował lektoraty podczas projekcji filmów, audycje radiowe, pracował w wydawnictwach literackich i naukowych, używał głosu do słuchowisk, diaporam, wystaw multimedialnych oraz kampanii społecznych, a także brał udział w niezależnych produkcjach filmowych.

● WARSZTATY

Świadomość ciała i twórcze myślenie (arteterapia)

Prowadzący: Bibiana Chimiak i Karolina Sabat

Warsztaty są próbą otwarcia. To poszukiwanie możliwości wyrażania emocji poprzez ciało, badanie swoich zahamowań, próba przełamania własnych barier oraz otwarcie na drugiego człowieka. Wzmocnienie świadomości i plastyki ciała oraz odwagi wyrażania siebie. Praca nad zaufaniem samemu sobie, partnerowi i grupie, a także integracja oraz próba odnalezienia wspólnej energii i rytmu za pomocą ćwiczeń ruchowych i wyobrażeniowych. Warsztaty kształtują umiejętność: słuchania, współpracy w grupie, komunikatywnego przekazywania myśli, twórczego działania, wychodzenia poza schematy myślowe, rozwijania wyobraźni i fantazji, pracy nad uświadomieniem swoich twórczych możliwości.

Trening interpersonalny i kreatywności

Prowadzący: Marta Giers-Sanecka i Piotr Starzyński

W trakcie warsztatów skupimy się na relacji jednostka–otoczenie. Podejmiemy próbę wspólnej analizy z pozoru niewinnych procesów zachodzących w naszych organizmach oraz ich najbliższym otoczeniu. Z pomocą psychologii społecznej przemierzmy drogę od masy do indywidualium, a dzięki organicznej pracy nad własnymi cechami osobowymi ciało/głos/energia zajrzymy wraz z wdychanym powietrzem do wnętrza naszych organizmów. Spróbujemy sobie odpowiedzieć na pytania: dlaczego i po co być kreatywnym oraz w jaki sposób zaspokajając potrzebę poszukiwania i podążać drogą do samorozwoju i budowania harmonijnych relacji z ludźmi; jak modelować rzeczywistość,

czyli pułapki myślenia i pierwszych skojarzeń; jak rodzi się dźwięk, co on oznacza i jak oswoić swój oddech.

● SPEKTAKLE

Lailonia

Spektakl Teatru Kana

Spektakl uznawany za jedną z najbardziej zaskakujących teatralnych adaptacji twórczości Leszka Kołakowskiego. Budowany nowoczesnym oszczędnym językiem, bierze w teatralny cudzysłów kreowaną na scenie rzeczywistość, stając się jednocześnie bardzo osobistą wypowiedzią aktorów na temat własnych lęków, śmieszności i fobii. Oparty na grze zespołowej i zrytmizowanej strukturze, otwiera pole do improwizacji aktorskiej. Postępując się w przewrotny sposób humorem, zabawą, piosenką, konwencją „teatru w teatrze”, pokazuje bezradność i zagubienie człowieka wobec świata wartości. Przedstawienie jest wysoko oceniane zarówno przez krytyków, jak i widzów (zdobyło m.in. Nagrodę Publiczności podczas XVIII Alternatywnych Spotkań Teatralnych „Klamra” 2010 w Toruniu). Było prezentowane w wielu miastach Polski, a także m.in. w Berlinie, Tokio i Pekinie.

ADAPTACJA I REŻYSERIA: Mateusz Przyłęcki

KONSULTACJA DRAMATURGICZNA: Dorota Semenowicz
OBSADA: Bibiana Chimiak, Tomasz Grygier, Dariusz Mikuła, Waldemar Nicek, Hubert Romanowski, Karolina Sabat, Piotr Starzyński

KOSTIUMY: Wanda Kowalska

REALIZACJA: Teatr Kana

W SPEKTAKLU WYKORZYSTANO UTWORY: fragmenty muzyki tradycyjnej w wykonaniu Anny Witczak, Daniela Kaczmarczyka i Piotra Rejdaka; *What a Wonderful World* Louisa Armstronga (w wykonaniu Roda Stewart), *Everywhen* Massive Attack.

PREMIERA: 5–6 września 2009, Szczecin

Projekt: Matka Spektakl Teatru Kana

To przewrotne i pełne ironii przedstawienie podejmujące temat macierzyństwa jako doświadczenia ekstremalnego. To opowieść o młodych matkach odkrywających jasne i ciemne strony macierzyństwa, historia ich zmagañ z sobą i oczekiwaniami społecznymi. Czy dobra, kochająca mama, może sobie pozwolić na chwile słabości? Czy może czuć się bezradna i zagubiona, wściekła i sfrustrowana? Czy ma prawo wyrażać swoje emocje? Spektakl pokazuje jak młode kobiety będące na tym etapie życia funkcjonują w naszym społeczeństwie. Bada, czy mają przestrzeń i warunki do swobodnego wyrażania siebie i realizacji swoich potrzeb. Pyta, czy państwo wspiera je w opiece nad dziećmi i w powrocie do pracy. Pyta również o nietatwy i niejednoznaczny proces budowania relacji pomiędzy matką i dzieckiem – o towarzyszące temu wewnętrzne konflikty i o prawo do ich odczuwania. Wszystko to opowiedziane jest w zaskakujący, zabawny, nieoczywisty sposób. Przedstawienie powstało na podstawie blogów matek oraz doświadczeń aktorek.

ADAPTACJA I REŻYSERIA: Mateusz Przyłęcki

OBSADA: Bibiana Chimiak, Marta Giers-Sanecka, Karolina Sabat

MUZYKA: Andrzej Bonarek

PIOSENKA (do tekstu Mamy Rysiowej): Konrad Cwajda rap inspirowany wierszem Hollie McNish *Embarassed*: Piotr Starzyński, Mateusz Przyłęcki na podstawie tłumaczenia Grzegorza Czuchaja

RYSUNKI: Gustaw Grygier

ANIMACJE: Piotr Starzyński

REALIZACJA I MONTAŻ FILMU: Krzysztof Sanecki

REALIZACJA: Teatr Kana

OPRACOWANIE GRAFICZNE: Bartłomiej Smoliński

PATRONAT MEDIALNY: TVP Szczecin, Echo Szczecina, wSzczecinie, Elewator Kultury, Szczecin Główny
PREMIERA: wrzesień 2014, Szczecin

● SPOTKANIA

Czas obecny

Spotkanie z zespołem Teatru Kana

Właściwie zintegrować ludzi, to jest to, co najpiękniej może ci się zdarzyć w życiu. Wtedy, nawet jak osłabiesz, to ta siła integracji będzie działać dalej, będzie działać nawet bez ciebie.

ZYGMUNT DUCZYŃSKI W: GŁOSY CZASU. TEATR KANA 25 LAT

Podczas spotkania chcielibyśmy podzielić się swoim świadectwem doświadczania teatru i tym, jak decyzje o uzależnieniu się od teatru wpływają na nasze życia. Zdecydowaliśmy się na poprowadzenie opowieści w kilku odsłonach. Zaczniemy od naszej historii najświeższej, czyli czasu i nastrojów, w których jesteśmy obecnie, a następnie ruszymy teatralnym wehikułem do miejsc i ludzi z nieodległej przeszłości. Postaramy się przybliżyć atmosferę towarzyszącą budowaniu wspólnych spektakli, opowiemy o początkach kolejnych generacji naszego teatru, o swoich wahaniami, blokadach i płonnych nadziejach, ale także o małych szczęściach i wielkich przyjaźniach. Postanowiliśmy być bardzo szczerzy podczas tych spotkań, ponieważ mamy świadomość, że wielu naszych słuchaczy podąży własnymi szlakami teatralnymi, ale wszyscy napotykalibyśmy na podobne problemy przyniesione przez prozę życia. Na większość przeciwności losu nie mamy wpływu, a w wielu wypadkach brak nam gotowych rozwiązań zaradczych. Jednak naszą historią chcielibyśmy opowiedzieć, dlaczego w teatrze wciąż warto stawiać czoła nowym wyzwaniom, nie tylko tym artystycznym. Jednym z najważniejszych doświadczeń, a zarazem piętnem odciśniętym przez teraźniejszość jest pytanie, jak robić teatr bez lidera w zespole złożonym z silnych, odmiennych osobowości? Bardzo długo nie potrafiliśmy sobie na to pytanie odpowiedzieć. To płynący czas, wsparcie od przyjaciół i wewnętrzna determinacja sprawiły, że znów cieszymy się wspólnym tworzeniem i wzajemnie obdarowujemy się pomysłami oraz energią do dalszej pracy. Nagrodą jest poczucie wspólnie niesionej sprawy i podróże kolejnych spektakli. To dzięki nim podtrzymujemy dialog z drugim człowiekiem w kolejnej wsi, mieście, miasteczku czy kontynencie.

Ćpanie sztuki

Spotkanie z Bibianą Chimiak

Spotkanie poświęcone jednemu z nurtów edukacyjnych Ośrodka – warsztatom interdyscyplinarnym dla młodzieży i arteterapii. Zygmunt Duczyński, aktorzy Kany i zaproszeni artyści rozpoczęli pracę z młodzieżą uzależnioną w 1994 roku realizując cykl „Transformatorownia” oraz „Ćpanie sztuki”. Od tego czasu trwa współpraca Teatru Kana m.in. z Ośrodkiem Terapii Uzależnień Stowarzyszenia MONAR w Babigoszczy. W pracy tej wykorzystuje się arteterapię jako atrakcyjną formę wspomaganie leczenia i profilaktyki uzależnień. Działania warsztatowe i twórcze nastawione są na budowanie interaktywnej komunikacji, czemu w sposób szczególny sprzyjają zajęcia artystyczne obejmujące pracę z ciałem, ruchem, głosem, rytmem, dźwiękiem – jest to praca nad uświadomieniem indywidualnego potencjału poszczególnych uczestników oraz umiejętności działania w grupie, co stanowi inspirację do poszukiwania alternatywy dla uzależnienia i możliwości osobistego rozwoju.

Głosy czasu

Spotkanie z Markiem Sztarkiem, Darkiem Mikołajem i Martą Poniatowską

Teatr Kana to wiele historii. Czasem porwanych, fragmentarycznych, czasem śmiesznych, czasem bolesnych. Często z ciągiem dalszym, który powracał po wielu latach. To wiele biografii, w których Kana zapisała się w sposób na tyle istotny, że kierunkowała dalsze wybory. Stawała się kawałkiem życia. Albo punktem odniesienia.

GŁOSY CZASU. TEATR KANA 25 LAT

Spotkanie poświęcone historii Teatru Kana i Ośrodka Teatralnego Kana. Opowieść o Zygmuncie Duczyńskim i wielu ludziach, których do siebie przyciągnął, zainspirował, wspólnie z którymi budował kolejne zespoły i z którymi tworzył „więcej niż własny teatr”. O kolejnych pokoleniach i kolejnych „czasach” Kany, których dramaturgię wyznaczały literackie wybory: czasie Lipskiej, czasie Mandelsztama, czasie Geneta, czasie Jerofiejewa. Wreszcie o czasie Ośrodka – o budowaniu „miejsca bez miejsca”, o potrzebie goszczenia i „przywoływania obecności”, o zobowiązaniu wobec miasta,

w którym się żyje. A także o przetargu na Kantora, barterze teatru z firmami budowlanymi, niezależnej filii i o lotnym biurze, które mieściło się w pewnej skórzanej torbie...

● FILMY

Jak szukaliśmy Lailonii

Filmowa akcja performatywna

REALIZACJA: zespół Teatru Kana wraz z Mateuszem Przyłęckim

MONTAŻ: Rafał Foremski, Piotr Starzyński

Postacie z bajek przekraczają granicę sceny i wchodzą w sferę miasta. Czy uda im się odnaleźć w nieznanym nowych miejscach? Czy przetrwają wśród ludzi z różnych kultur, żyjących w tak odległych od Lailonii krajach? Ta krótka impresja filmowa to część projektu Ośrodka Teatralnego Kana pt. „Czy Japonia to Lailonia? Uniwersalne światy Leszka Kołakowskiego. Próba dialogu”, prezentowanego w Tokio i Pekinie, w ramach programu Polskiej Prezydencji 2011.

Deski

Film dokumentalny

REALIZACJA: Dariusz Mikufa, Janusz Turkowski

MONTAŻ: Adam Ptaszyński

Budynek, w którym znajduje się Teatr Kana powstał w 1909 roku. Gruntowny remont sali teatralnej został przeprowadzony po raz pierwszy w 2011 roku. Ponad stuletnią podłogę, której deski służyły najpierw sali konfirmacyjnej (budynek należał do parafii sąsiadującego kościoła), potem sali teatralnej, czekała wymiana. Po raz ostatni postanowiliśmy spotkać się na tych starych deskach z ludźmi, którzy przez wiele lat tworzyli lub byli bardzo blisko naszego teatru.

Moskwa–Pietuszki

Telewizyjna realizacja spektaklu Teatru Kana z 1995 roku w Teatrze Bückleina w Krakowie

WYSTĘPUJE: Jacek Zawadzki

PRZEKŁAD: Nina Karsow, Szymon Szechter

REALIZACJA TV: Dariusz Pawelec

SCENOGRAFIA: Zygmunt Duczyński

ADAPTACJA: Zygmunt Duczyński

Wizja teatralna poematu Wieniedikta Jerofiejewa.

„Zygmunt Duczyński z powieści Jerofiejewa wyciągnął czystą, metafizyczną prawdę o człowieku, o jego słabo-

ściach, wzlotach i upadkach. Alkohol pozostał komiczną maską, pod którą ukrył się szarlatan przeznaczenia. Wiena oprowadza widza po swoim życiu jak po czystych kregach, w których napotyka na diabła prowadzącego z nim dyskurs o wartościach”. (Ewa Adamowicz-Stepan, „Teatr” 1993).

LEKTURY

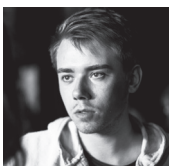
Głosy czasu. Teatr Kana 25 lat, pod redakcją Marty Poniatowskiej, Radosława Jaguckiego, Małgorzaty Mostek, Studio 69, Szczecin 2006

Uczestnicy

Davit Baroyan (Teatr ZAR) jest aktorem i gitarzystą. Ormianin urodzony w Erewaniu, od 1994 roku mieszka w Polsce. W latach 2007–2012 pracował z opolskim teatrem Piktogram, występując w spektaklach: *Drugi pokój*

Z. Herberta, *Recycling* S. Mrożka, *Ballady* J. Słowackiego oraz *Faust – 7 grzechów głównych* J.W. Goethego. W latach 2010–2012 współpracował z goleńiowskim Teatrem Brama, biorąc udział w spektaklu *Apoteoza – Uczucie w dźwięku*. Jest licencjonowanym dziennikarzem i absolwentem Studium Kształcenia Animatorów Kultury i Bibliotekarzy o specjalizacji teatralnej we Wrocławiu. Brał udział w I edycji Akademii Teatru Alternatywnego w Polsce oraz czteromiesięcznym projekcie teatralno-muzycznym we Francji w 2014 roku prowadzonym przez pieśniarzy, aktorów oraz reżyserów takich jak: Marcel Pérès, Jean François-Favreau, Serhij Kowalewycz, Leszek Mądzik i Fabrice Nicot, oraz licznych projektach polskich i zagranicznych. Obecnie pracuje we wrocławskim Teatrze ZAR jako muzyk i aktor w spektaklu *Armine, Sister*.

Patryk Bednarski

(Teatr Brama) jest animatorem kultury i aktorem, absolwentem I edycji Akademii Teatru Alternatywnego. Koordynator festiwalu oraz młodzieżowych wymian międzynarodowych organizowanych przez Teatr Brama, członek Zachodniopomorskiej OFFensywy Teatralnej.

Rafał Biesiada

(Teatr Czerwona Walizka/Teatr Jednego Klauna) jest pedagogiem, animatorem kultury, performerem i klaunem. Twórca postaci klauna Rufi Rafi. Pomysłodawca i organizator Festiwalu Sztuk Przeróżnych „Cyрки Nowe” w rodzinnym Ostrowcu Świętokrzyskim. Prowadzi zajęcia Klubu Integracji Społecznej w jeleniogórskim MOPS-ie oraz współpracuje z ośrodkami kultury jako instruktor zajęć teatralno-cyrkowych.

Małgorzata Blicharska

(União Internacional de Capoeira Regional) od dziesięciu lat trenuje capoeirę, śpiewa po portugalsku. Jest organizatorką dwóch edycji ogólnopolskich warsztatów capoeira przeznaczonych dla kobiet – Forca das Mulheres. Zajmuje się też fotografią i rysunkiem. Kocha cytryny i biegi przełajowe po szyszkach.

Damian Borowiec jest muzykiem. Studiował edukację muzyczną (specjalność: dyrygentura chóralska i fortepian oraz jazz). Od 2006 roku bierze udział w wielu projektach teatralnych jako kompozytor, wykonawca i kierownik muzyczny, a także aktor i prowadzący warsztaty dla młodzieży, m.in. w Ośrodku Nowy Świat w Legnicy, Europejskim Ośrodku Praktyki „Gardzienice”. Miłośnik pracy z ciałem, zgłębia technikę pantomimy oraz muzykę tradycyjną, głównie indyjską.

Alicja Brudło (Teatr Paragraf-2) jest studentką animacji kultury w Instytucie Kultury Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim oraz stypendystką w Instytucie Teatrolologii FU w Berlinie. Artystką teatralną i performance.

Współtworzy Teatr Paragraf-2 i Performerię Warszawy. Absolwentka Innej Szkoły Teatralnej Teatru Węgajty. Łączy teatr fizyczny, otwarty na działania zmysłowe, oraz teatr kameralnej sytuacji. Prowadzi zajęcia z młodzieżą w przestrzeni publicznej, integruje doświadczenie miejsca i historii z narzędziami teatralnymi i sztuką współczesną.

Ewa Chmielewska

(Teatr NOWEGO) jest reżyserką i aktorką. Współtworzy duet Teatr NOWEGO. Studentka Kulturoznawstwa, członkini zarządu Zachodniopomorskiej OFFensywy Teatralnej i Ligi Teatrów Studenckich.

Wystąpiła w spektaklach wielokrotnie nagradzanych na ogólnopolskich festiwalach (np. Łódzkie Spotkania Teatralne) oraz w wielu innych spektaklach scenicznych, plenerowych i happeningach we współpracy z innymi teatrami. Otrzymała stypendium Ministra Edukacji i Szkolnictwa Wyższego za wybitne osiągnięcia artystyczne za rok akademicki 2013/14. Trzykrotnie nagrodzona Stypendium Rektora Uniwersytetu Szczecińskiego za osiągnięcia artystyczne.

Damian Droszcz

(Teatr Jestem) jest absolwentem Wydziału Nauk Pedagogicznych Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu (oligofrenopedagogika i edukacja dorosłych). Animator kultury i aktor. Do 2012 roku był

aktorem Teatru Zaczarowany Świat w Toruniu. Obecnie pracuje jako nauczyciel przedmiotu „Kultura żywego słowa”, gra w przedstawieniach Kujawsko-Pomorskiego Impresaryjnego

Teatru Muzycznego w Toruniu, współtworzy zespół Teatru Rysunkowego Jaworski. Od 2009 roku prowadzi amatorską grupę teatralną osób niepełnosprawnych. Laureat nagrody Prezydenta Miasta Torunia za działalność w sferze kultury, promowanie działań teatralnych wśród osób niepełnosprawnych i młodzieży szkolnej (2011) oraz stypendysta Miasta Torunia w dziedzinie kultury (2014). Uczestnik wielu festiwali i warsztatów w Polsce i za granicą. Prowadzi warsztaty teatralne dla dzieci, młodzieży i osób niepełnosprawnych w kraju i za granicą (m.in. Belgia, Turcja, Bułgaria).

Weronika Giżycka

(Teatr 6 i Pół) jest studentką Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie na kierunku architektura i urbanistyka. Od 2011 roku aktorka w grupie teatralnej 6 i Pół z Gryfinia, członkini

Zachodniopomorskiej OFFensywy Teatralnej oraz Stowarzyszenia Inicjatyw Artystycznych Hybada. Z teatrem związana od najmłodszych lat. Aktywnie uczestniczy w projektach artystycznych w kraju oraz poza jego granicami.

Krzysztof Gmiter

(Teatr 6 i Pół) jest absolwentem Instytutu Kultury Fizycznej oraz pedagogiki tańca na Wyższej Szkole Humanistycznej w Szczecinie. Od dwudziestu lat związany ze sceną teatralną. Wystąpił w blisko

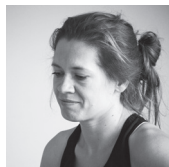
stu spektaklach teatralnych, musicalach, choreografiach tanecznych oraz akcjach performatywnych. Uczestnik projektów międzynarodowych w Polsce, Niemczech, Czechach oraz Francji. Od 1999 roku tancerz Teatru Tańca Ego Vu, od 2001 roku lider Teatru 6 i Pół i animator kultury w GDK w Gryfinie. Od 2005 roku tworzy jako freelancer.

Magdalena Grenda

(Teatr Granda UAM) jest doktorem nauk humanistycznych, adiunktem w Zakładzie Performatyki Instytutu Kulturoznawstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Autorka dwóch monografii

naukowych (*Teatr Porywacze Ciał* oraz *Mistrzowie drugiego planu. Poznański teatr alternatywny po 1989 roku*), a także artykułów naukowych z zakresu socjologii kultury, kulturoznawstwa, teatrologii oraz performatyki. Instruktorka teatralna i animatorka kultury. Współpracowała z grupą teatralną Zbliżenia, Próby oraz z Teatrem Strefa Cisy. Liderka i opiekunka Teatru GRANDA UAM. Współtwórczyni oraz koordynatorka projektów „Mój jest ten kawałek podłogi” oraz Festiwalu Kultury Studentów „Kulminacje”. Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz programu „Unikatowy Absolwent”.

Marta Grygier

(Teatr Wiatrak) jest animatorką kultury, wychowawczynią w Ośrodku Szkolenia i Wychowania OHP opiekunką młodzieżowej grupy Teatr Wiatrak oraz współzałożycielką Stowarzyszenia „Plantacja Wy-

obraźni – Mały Dom Kultury”. Od szesnastu lat zaangażowana w życie kulturalne Barlinka, gdzie działa z różnymi grupami społecznymi w różnym wieku. Pasjonatka kultury ludowej, joggingu, sztuk walki i gry na djembe.

Eliza Hołubowska

(Teatr Tańca Ego Vu) jest zawodową tancerką, instruktorką i choreografką Teatru Tańca Ego Vu. Była tancerką Teatru Tańca Alter z Kalisza. Organizuje Festiwal Mających Form Ruchowych Jesienna

Scena Tańca w Gryfinie. Brała udział w wielu międzynarodowych projektach artystycznych. Na stałe współpracuje z Teatrem Kana w Szczecinie, Ośrodkiem Działań Twórczych w Broellinie i Teatrem Uckermarkische Bühnen w Schwedt w Niemczech.

Krystyna Hussak-Przybyło

(Studio Teatralne WYJĄTEK) jest absolwentką pedagogiki na Uniwersytecie Jagiellońskim oraz reżyserii teatru dzieci i młodzieży w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej w Krakowie. Stypendystka

Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, laureatka Nagrody Prezydenta Krakowa Nagrody Edukacyjnej Miasta Krakowa oraz Nagrody im. L. Cyganika „Za Wybitne Osiągnięcia w Teatrze Dzieci i Młodzieży”. Od piętnastu lat prowadzi Dziecięce Studio Teatralne WYJĄTEK przy Staromiejskim Centrum Kultury Młodzieży w Krakowie. Od 2000 roku współpracuje z Narodowym Starym Teatrem w Krakowie, gdzie przygotowała obsady dziecięce do następujących spektakli: *Lunatycy* oraz *Mistrz i Małgorzata* Krystiana Lupy, *Makbet* Andrzeja Wajdy, *Trzy stygmaty Palmera Eldritch* Jana Klaty, *Auto da fé* Pawła Miśkiewicza, *Car Mikołaj* Remigiusza Brzyka, *Nie-Boska komedia* Krzysztofa Nazara, *Oczyszczenie* Petra Zelenki.

Paula Jarmołowicz

(Teatr Kana, Teatr Abanoia) jest absolwentką kulturoznawstwa na Uniwersytecie Szczecińskim (specjalizacja edukacja teatralna). Animatorka kultury, aktorka niezależnego Teatru Abanoia,

członkini Zachodniopomorskiej OFFensywy Teatralnej. Pracuje

w Ośrodku Teatralnym Kana. Uczestniczyła w I edycji Akademii Teatru Alternatywnego w Goleniowie. Od 2005 roku prowadzi działalność artystyczną i edukacyjną w zakresie teatru i sztuk performatywnych, realizując spektakle oraz prowadząc warsztaty z młodzieżą i dziećmi. W latach 2009–2013 organizatorka Salejańskiego Ogólnopolskiego Festiwalu Teatralnego SOFFT. W roku akademickim 2013/2014 za swoją działalność uzyskała stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz stypendium Prezydenta Miasta Szczecin. Stypendystka Rektora Uniwersytetu Szczecińskiego. Laureatka licznych konkursów recytatorskich i festiwali teatralnych.

Aleksandra Knaś

(Teatr W Przebudowie) jest studentką filologii polskiej na Uniwersytecie Wrocławskim, uczestniczką warsztatów Wrocławskiego Teatru Pantomimy. Współpracowała z Teatrem Te-0-Ka oraz współtworzyła grupę teatralną „PANTOPISE”. Od 2014 roku prowadzi autorski Teatr W Przebudowie.

Iwona Konecka

(Teatr Realistyczny) jest absolwentką wiedzy o teatrze na Akademii Teatralnej w Warszawie i filologii polskiej na Uniwersytecie Warszawskim, a także PołudniowoBałtyckiej

Akademii Teatru Niezależnego (trzyletni międzynarodowy kurs) oraz Zarządzenia Kulturą w Strukturach Unii Europejskiej (studia podyplomowe w Instytucie Badań Literackich Polskiej Akademii Nauk). Uzyskała też absolutorium w ramach studiów magisterskich na wydziale Kultury (Instytut Kultury Polskiej UW). Aktualnie studentka filozofii (UW) oraz specjalizacji animacja kultury (Instytut Kultury Polskiej UW). Od 1995 roku współtworzy Teatr Realistyczny, początkowo jako aktorka, od czterech lat również jako reżyserka. Prezes Fundacji Teatr Realistyczny. Pracuje dla Fundacji Teatr Realistyczny jako instruktorka teatralna, animatorka kultury oraz founder i koordynatorka projektów. Uwiedziona przez współczesną polską poezję, pisze na ten temat pracę magisterską, stworzyła i od czterech lat organizuje Złotciej Wierszy (ogólnopolski konkurs na najlepsze wykonanie polskiego współczesnego wiersza) oraz pracuje nad inspirowanym poezją monodramem *Atrapa i Utopia* (premiera 19 grudnia 2015 w ramach projektu Teatru Ósmego Dnia „OFF: premiery prezentacje”).

Hubert Kożuchowski

(Teatr Tańca KOINSPIRACJA) jest absolwentem Studia Aktorskiego Teatru Porywacze Ciało prowadzonego przez Katarzynę Pawłowską w Poznaniu. Związany z teatrem alternatywnym od czasów szkoły

podstawowej, kiedy to został aktorem w teatrze prowadzonym przez Lubę Zarembińską. Aktorstwa uczył się na scenie.

Współpracuje z takimi zespołami jak: Teatr Porywacze Ciało, Teatr Ba-Q, Interdyscyplinarna Grupa Teatralna Asocjacja 2006, Teatr dla najmłodszych BLUM. Wiceprezes Fundacji KOINSPIRACJA, pod egidą której działa Teatr Tańca KOINSPIRACJA. Dobrze czuje się w improwizacji i partnerowaniu. Na scenie szuka szczerości i prawdziwych emocji, interesują go ruch i taniec.

Luiza Łuszcz-Kujawiak

(Teatr Logos) jest nauczycielką języka francuskiego w liceum oraz członkinią Teatru Logos, grupy teatralnej działającej przy Europejskim Centrum Kultury Logos.

Często prowadzi zajęcia teatralne

dla młodzieży, których rezultatem są spektakle w językach francuskim i polskim. Często wraz z młodzieżą bierze udział w przeglądach teatralnych w Polsce i zagranicą. Uczestniczy w wielu projektach edukacyjnych i wymianach międzyszkolnych, które współtworzy. Od trzynastu lat organizuje dla młodzieży z województwa łódzkiego Festiwal Piosenki Francuskiej „Plein Chant”.

Katarzyna Mazurkiewicz

(Teatr Abanoia) jest współautorką wielokrotnie nagradzanego na festiwalach teatralnych spektaklu *Fitness*. W latach 2007–2012 organizowała festiwal teatralny SOFFT oraz była szefową jego ogólnopolskiego biura.

Współpracuje z Młodzieżowym Ośrodkiem Wychowawczym w Trzebieży oraz Polskim Związkiem Głuchych w Szczecinie. W latach 1998–2002 członkini Młodzieżowej Żeńskiej Orkiestry Dętej „Olimpia” (nauka gry na saksofonie). Zawodowo związana z zamówieniami publicznymi.

Anastasia Miedwiediewa

(Teatr Most) jest absolwentką wydziału aktorskiego teatru Ialek Państwowego Instytutu Kultury i Sztuki w Ługańsku oraz wydziału aktorskiego teatru animacji Narodowego Uniwersytetu Sztuki

w Charkowie. Aktorka, reżyserka, animatorka kultury,

organizatorka projektów teatralnych. W latach 2009–2014 organizowała zajęcia teatralne dla dzieci w Jalcie na Krymie. Od 2011 roku wraz z grupą przyjaciół współtworzy Teatr Most, zaangażowany w poszukiwanie nowych form i metod pracy w teatrze, wraz z którym brała udział w międzynarodowych projektach teatralnych. Była wolontariuszką w ramach Wolontariatu Europejskiego w Teatrze Brama, gdzie grała w spektaklach takich jak *Fale*, *Vova* i *Spowiedź Masochisty*. Reżyseruje także interaktywną sztukę dla dzieci *Misiaczek*.

Natalia Mikita (Teatr Abanoia)

jest studentką pedagogiki na Uniwersytecie Szczecińskim, aktywnie działa w Związku Harcerstwa Polskiego i pracuje z dziećmi oraz z młodzieżą. Razem z Kompanią Marzeń organizuje

kolonie oraz półkolonie cyrkowe, a także zajęcia i festyny.

Treningi sztuki cyrkowej w grupie Cyrk Zodiak, aktualnie w Klubie zonglersko-akrobatycznym.

Oleh Nesterov (Teatr Most)

jest absolwentem wydziału lalkarskiego Państwowego Instytutu Kultury i Sztuki w Ługańsku oraz Narodowego Uniwersytetu Sztuki w Charkowie, współtwórca Teatru Most. W latach 2012–2013 był

wolontariuszem Teatru Brama w ramach Europejskiego Wolontariatu. W roku 2014 grał w spektaklu *Co w trawie piszczy?* w reżyserii Benno Plassmanna.

Dominika Nestorowska

(G.A. bravo2art) jest założycielką Grupy Artystycznej bravo2art, instruktorką i reżyserką. W pracy z aktorem koncentruje się na obserwacjach, relacjach, działaniu i byciu. Uważa, że do stworzenia

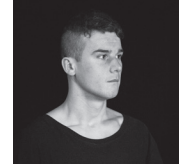
teatru niezbędne są trzy elementy: ludzie—widzowie, ludzie—aktorzy i ludzie—reżyser. Zagrać można wszędzie, można się ubrać lub rozebrać, ale jeśli za reżyserem nie będą stali ludzie, to nic nie stworzy. Nikt nie zagra tego, co wymyśli i nikt nie zobaczy tego, co zostanie przedstawione.

Joanna Olejniczak

(Teatr Abanoia) jest absolwentką studiów licencjackich kulturoznawstwa na Uniwersytecie Szczecińskim, studentką edukacji teatralnej, aktorką Teatru Abanoia, a także tancerką. Interesuje się

sztuką współczesną, ruchem scenicznym i filmem.

Jacek Panek

(Teatr Gdynia Główna) jest absolwentem wiedzy o teatrze na Uniwersytecie Gdańskim oraz Południowobałtyckiej Akademii Teatru Niezależnego (BAIT). Od 2013 roku instruktor teatralny

Gdańskiej Szkoły Artystycznej. Obecnie związany z Teatrem Gdynia Główna, Teatrem Czarny Kwadrat oraz Teatrem Znak. Był uczestnikiem wielu warsztatów i projektów teatralnych realizowanych przez twórców z Polski, Litwy i Szwecji. Brał udział w realizacjach Teatru Gdynia Główna, Teatru Na Plaży, Teatru Czarny Kwadrat, Teatru Znak, Klaipėdos Valstybinis Muzikinis Teatras na Litwie oraz spektaklach dyplomowych Południowobałtyckiej Akademii Teatru Niezależnego.

Małgorzata Polakowska

(Teatr Gdynia Główna) jest absolwentką studiów kulturoznawczych na Uniwersytecie Gdańskim, krytyki artystycznej Akademii Sztuk Pięknych oraz Południowobałtyckiej Akademii Teatru Niezależnego

BAIT, aktorką i aktywistką Teatru Gdynia Główna i Teatru Czarny Kwadrat. W swoich działaniach warsztatowych skupia się przede wszystkim na pracy z osobami wykluczonymi (ZK Przeróbka, Areszt Śledczy w Gdańsku, Ośrodek MONAR). Specjalizuje się w zajęciach wykorzystujących formułę Teatru Forum, służącą wzmocnieniu grup wykluczonych w przeciwstawianiu się opresji oraz stymulowaniu debaty wokół problemów społecznych.

Piotr Przybyło

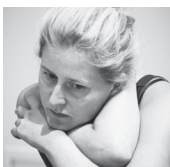
(Teatr Formy) jest absolwentem Akademii Pedagogicznej w Częstochowie kierunku wychowanie przez sztukę (dyplom z grafiki w pracowni profesora R. Osadczego). Aktualnie prowadzi w Staro-

miejskim Centrum Kultury Młodzieży Teatr Formy, gdzie podstawowym wyznacznikiem działań twórczych jest plastyka. Współpracuje także z Akademią Sztuk Pięknych w Krakowie, z profesorem Z. Bajkiem z Katedry Interdyscyplinarnej oraz Muzeum GALICJA w Krakowie. Zajmuje się także metaloplastyką. Swoje prace prezentował m.in. na wystawach Crossroads w Dublinie, Amberif w Gdańsku oraz w Muzeum Galicja (stała wystawa judaików).

Maciej Ratajczyk

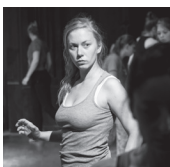
(Teatr Kingdom of Curvy Fork) jest z wykształcenia teatrologiem, zawodowo instruktorem teatralnym, animatorem kultury. Założyciel i reżyser Teatru Kingdom of Curvy Fork. Pomysłodawca i współorganizator festiwalu „Goleniowska Gala Oskara” oraz „Wolfram”. Koordynator wielu działań teatralnych na terenie Goleniowa oraz Krakowa. Prowadzi firmę Ogrody Kultury zajmującą się organizacją wydarzeń kulturalnych oraz promocją młodej niezależnej sztuki.

Halszka Rożalska

(Teatr „Wiem kiedy nie mogę”) współpracuje z poznańskim Teatrem Porywacze Ciało, Studium Teatralnym Blum oraz realizuje wraz z Katarzyną Pawłowską spektakle lalkowe dla dzieci.

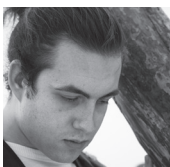
Instruktor zajęć arteterapeutycznych dla osób uzależnionych oraz zajęć teatralnych dla dzieci.

Anna Sadowska

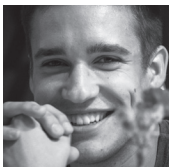
(Teatr Realistyczny) jest absolwentką teatrologii na Uniwersytecie Łódzkim oraz Akademii Praktyk Teatralnych „Gardzienice”. Aktorka i reżyserka Teatru Realistycznego ze Skiermiewic, animatorka kultury

i realizatorka projektów społeczno-kulturalnych. W latach 2012–2014 była prezeską Fundacji Teatr Realistyczny.

Sebastian Siefertowski

(Teatr S-Tworzywo) jest absolwentem Państwowego Pomaturalnego Studium Kształcenia Animatorów Kultury i Bibliotekarzy ze specjalizacją pantomima, studentem scenografii w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Od 2006 roku aktor Teatru S-Tworzywo, od 2014 jego kierownik artystyczny. Prowadzi warsztaty teatralne w współpracy ze Stowarzyszeniem Tratwa w projekcie „Moje Miejsce NGO”. Brał udział w wielu międzynarodowych i lokalnych projektach teatralnych, festiwalach oraz warsztatach.

Dominik Smaruj

(Teatr NOWEGO) jest reżyserem i aktorem. Wystąpił w wielokrotnie nagradzanych spektaklach Teatru NOWEGO, m.in. w *Pierogach*, *Cielsku*, *Konwencie – spotkaniu tematycznym* i *Panakei*. Brał

udział w realizacjach scenicznych, plenerowych i happenin-gach, występował na festiwalach takich jak Łódzkie Spotkania Teatralne i Zero Budget Festival.

Patryk Cachorro Stolarz

(União Internacional de Capoeira Regional) jest capoeiristą i projektantem grafiki użytkowej. Trener Wrocławskiej sekcji i członek kadry Polskiej grupy União Internacional de Capoeira Regional. Trzykrotnie

(łącznie ponad pół roku) szkolił się w Brazylii. Prekursor capoeira w Białej Podlaskiej, gdzie prowadził dwie akademie i wykształcił dziesięciu zaawansowanych instruktorów. Główny organizator projektu „Cojestmiasto”, skupiającego kreatywnych ludzi. Producent wielu wystaw, koncertów, warsztatów. Uczestnik projektu „Mosty” (Most do San Sebastian) w ramach Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016. Związany z Teatrem Krzyk, z którym prowadził kilkanaście warsztatów w Polsce i za granicą, współtworzył spektakl *Osad*. Jako projektant specjalizuje się w identyfikacji wizualnej. Znak graficzny, który opracował dla Teatru Krzyk został zaprezentowany podczas II Ogólnopolskiej Wystawy Znaków Graficznych jako jeden z najlepszych polskich znaków z ostatnich 15 lat.

Monika Tomczyk

(Teatr Logos) jest absolwentką reżyserii teatru dla dzieci i młodzieży w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej we Wrocławiu i Letniej Szkoły Dramy z Johnem Somerssem. Zawodowo pracuje

w poradni psychologiczno-pedagogicznej nr 4 w Łodzi. Jest pedagogiem specjalnym, terapeutą SI, instruktorką Improwizacji Tańca i Symboliki Ciała oraz Eksperymentalnego Teatru Tańca (program EXTATHE dr. Detlefa Kapperta), instruktorką Edukacji Somaticznej The Body/Think Process (BTP) Alana Caig Wilsona, tańca terapeutycznego w procesie certyfikacji (Polskie Stowarzyszenie Choreoterapii – Polski Teatr Tańca). W swojej pracy wykorzystuje wiele metod m.in. tańca kreatywnego opartą o teorię ruchu Labana, Life/Art Process (A. Halprin), choreoterapię, dramaterapię, dramę stosowaną. Tworzy i prowadzi projekty teatralno-ruchowo-terapeutyczne dla młodzieży, dzieci, dorosłych, m.in. Teatr Interaktywny, Mała Akademia Teatralna (Teatr Współczesny, Szczecin). Za spektakl

PoDuchy ze swoją grupą teatralno-rozwojową z Poradni otrzymała m.in. nagrodę główną 27 Ogólnopolskiego Przeglądu Teatrów Dziecięcych „Dziatwa”

Dokumentacja

Eduardo González Camára

ukończył komunikację audiowizualną na Uniwersytecie w Burgos, w Hiszpanii. Operator kamery telewizyjnej, fotograf-po-droźnik. Od września 2015 roku wolontariusz Teatru Brama. www.eduardogonzalez.eu

Koordynatorzy

Justyna Rodzińska-Nair jest absolwentką Międzywydziałowych Indywidualnych Studiów Humanistycznych na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Od 2004 roku związana z Instytutem Grotowskiego (do 2007 roku

Osrodkiem), początkowo jako uczestniczka warsztatów, wolontariuszka i tłumaczka, a od 2005 roku jako koordynatorka warsztatów i projektów międzynarodowych. Od 2005 uprawia południowindyjską sztukę walki kalarijjatt. Razem z Sankarem Lalem Sivasankaranem Nairem od 2010 roku prowadzi Studio Kalari (www.studiokalari.art.pl).

Ewelina Sochacka była koordynatorką czterech pierwszych zjazdów Akademii Teatru Alternatywnego (wrzesień–grudzień 2015). Związana z Instytutem Grotowskiego od 2012 roku, początkowo jako

wolontariuszka, później stażystka i pracowniczka działu realizacji i organizacji. Zajmuje się historią mówioną, w szczególności pozostałościami i modyfikacjami dawnych wierzeń ludowych w języku i mentalności Słowian oraz żydowskimi inskrypcjami nagrobnymi. Studiowała filologię polską na Uniwersytecie Wrocławskim. Ukończyła Studium Kultury i Języków Żydowskich Uniwersytetu Wrocławskiego. Interesuje się rekonstrukcją historyczną wczesnego średniowiecza, tanatologią, wymarłymi językami.

Kuratorzy

Monika Blige ukończyła filologię polską na Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu (specjalizacja teatrologiczna). Autorka pracy magisterskiej napisanej pod kierunkiem prof. Dobrochny Ratajczakowej „*Więcej*

niz teatr”. *Teatr Wiejski Węgajty jako fenomen kulturowy i artystyczny*. W latach 2001–2005 bliska współpracowniczka Projektu Terenowego Teatru Węgajty (m.in. udział wyprawach i spektaklach *Upiorny całun* i *Syneczka*). Od 2005 roku związana z Instytutem im. Jerzego Grotowskiego (do 2007 Ośrodek Grotowskiego), gdzie kieruje wydawnictwem. Redaktorka ponad trzydziestu tytułów, w tym wydanej w kilku językach książki Ludwika Flaszena *Grotowski & Company*, współpracowniczka Icarus Publishing Enterprise. Od 2013 roku pełni funkcję zastępcy dyrektora ds. programowych.

Jarosław Fret jest założycielem i liderem Teatru ZAR, reżyserem, aktorem, dyrektorem Instytutu Grotowskiego, wykładowcą Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego Filii we Wrocławiu,

przewodniczącym Rady Kuratorów i kuratorem ds. teatru Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016. W latach 1999–2002 zrealizował szereg wypraw do Grecji, Armenii i Iranu, prowadząc poszukiwania w obrębie najstarszych form muzyki chrześcijańskich kościołów wschodnich. W kolejnych latach wspólnie z członkami Teatru ZAR organizował wyprawy badawcze na grecką górę Atos, Sardynię i Korsykę, do Armenii, Turcji i Izraela. Reżyser czterech spektakli zespołu. Tryptyk *Ewangelie dzieciństwa* był pokazywany m.in. w Chicago, Los Angeles, San Francisco, Atenach, Belgradzie, Edynburgu, Florencji, Madrycie, Paryżu, Sybinie oraz Kairze, Nowym Delhi i Seulu. W listopadzie 2013 roku ukończył pracę nad spektaklem *Armine, Sister*, dedykowanym historii, kulturze i ludobójstwu Ormian, do którego oprócz reżyserii opracował oryginalną dramaturgię muzyczną i specjalną architekturę. Wykłada i prowadzi warsztaty w Polsce i za granicą. Uehonorowany przyznawanym przez magazyn „Los Angeles Times” tytułem Best New Music Theater (2009) i Wrocławską Nagrodą Teatralną za tryptyk *Ewangelie dzieciństwa* (2010). Spektakl *Cesarские cięcie. Próby o samobójstwie* w jego reżyserii zdobył Total Theatre Award w kategorii Physical/Visual Theatre oraz Herald Angel Award podczas Festiwalu Fringe w Edynburgu w 2012 roku. Pomysłodawca i koordynator licznych projektów realizowa-

nych w Polsce i za granicą w ramach działalności Instytutu Grotowskiego, m.in. Roku Grotowskiego UNESCO 2009, programu „Masters in Residence”, Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego „Świat miejscem prawdy”, a także Olimpiady Teatralnej we Wrocławiu. Dzięki jego staraniom w 2010 roku została otwarta nowa siedziba Instytutu Grotowskiego, Studio Na Grobli.

Daniel Jacewicz jest reżyserem teatralnym, aktorem, animatorem kultury, instruktorem teatralnym. W 1996 roku założył w Goleniowie i do dziś prowadzi alternatywny Teatr Brama, łączący działalność artystyczną, edukacyjną oraz kulturotwórczą. Pomysłodawca i główny realizator Goleniowskich Spotkań Teatralnych BRAMAT oraz Festiwalu Młodości Teatralnej ŁAKNIENIA. Wieloletni animator lokalnych, ogólnopolskich i międzynarodowych działań i projektów teatralnych, laureat głównych nagród na większości festiwali teatralnego offu w kraju. Autor kilkudziesięciu premier m.in. spektakli: *Zabawa* (2000), *Gaz* (2003), *My* (2007), *Uczucie w dźwięku* (2009). Współtwórca działań artystycznych realizowanych wspólnie m.in. z Perem Spildra Borg, Artim Grabowskim, Teatrem CHOREA, Teatrem im. Heleny Modrzejewskiej z Legnicy, Teatrem Stajnia Pegaza z Sopotu. Pomysłodawca wielu inicjatyw współpracy między twórcami i ośrodkami sztuki zarówno o zasięgu lokalnym i ogólnopolskim (m.in. Zachodniopomorska OFFensywa Teatralna, współpraca ze szczecińskim Teatrem Kana, Ośrodkiem Poszukiwań Twórczych w Strzelewie), jak i międzynarodowym (projekty realizowane z Teatrem Stella Polaris z Norwegii, ośrodkami w Niemczech, Grecji, Hiszpanii, na Ukrainie, w Peru, w Stanach Zjednoczonych, obecnie także z Odin Teatret z Danii). Lider Ośrodka Teatralnego od 2012 roku działającego we własnej siedzibie w Goleniowie, gdzie realizowane są cykliczne działania programowe kierowane przede wszystkim do społeczności lokalnej (dzieci, młodzież, dorośli, seniorzy), promujące jednocześnie wielokulturowość – Teatr Brama co roku przyjmuje wolontariuszy w ramach Europejskiego Wolontariatu.

Dariusz Mikuła jest współtwórcą i wieloletnim koordynatorem Teatru Kana oraz aktorem, a od 2007 roku dyrektorem Ośrodka Teatralnego Kana. Występował w większości autorskich spektakli Zygmunta

Duczyńskiego (m.in. *Czarne światła, Noc* – nagrody First Fringe i Critics Award na Światowym Festiwalu Sztuki

w Edynburgu w 1994 roku, *Szlifyerze Nocnych Diamentów, Miłość Fedry, Widmokrag, Geist*), a także w kolejnych przedstawieniach stworzonych przez zespół (*Lailonia, Niewypowiedziane, Hotel Misery deLux*) oraz innych projektach i akcjach teatralnych. Laureat Nagrody Fundacji Polcul za działalność na rzecz rozwoju życia teatralnego w Szczecinie.

Marta Poniatowska jest związana z Ośrodkiem Teatralnym Kana od 1995 roku, koordynuje festiwale i projekty kulturotwórcze, m.in. Teatry Świata, Outsajderzy, Spoiwa Kultury, Okno – Zbliżenia, zajmuje się także budowaniem linii programowej Ośrodka oraz pozyskiwaniem funduszy zewnętrznych. W latach 1995–2006 współpracowała z Zygmuntem Duczyńskim jako sekretarz literacki Teatru Kana. Autorka artykułów o tematyce teatralnej, które publikowała m.in. w takich czasopismach jak „Nowy Nurt”, „Czas kultury”, „Pogranicza”, „Przegląd Uniwersytecki”, „Didaskalia”. Współautorka książki *Głosy czasu. Teatr Kana 25 lat*.

AUTORY FOTOGRAFII: Rafał Blesiada (s. 20);
Dagmara Dobrzyńska (s. 14); Anna Ginińska (s. 6);
Eduardo González Camáira (s. 14, 17–21); Aleksandra Lis (s. 6);
Jooli Photo (s. 4, 5); Karolina Machowicz (s. 14);
Piotr Nykowski (s. 15); Poza Okiem (s. 13);
Kazik Rolbiecki (s. 4); Andrius Rutinis (s. 5);
Marcin Oliva Soto (s. 8, 12); Łukasz Szlemaj (s. 7);
Katarzyna Szumska (s. 11); Gołuch Świsłalski (s. 16);
Jakub Witthen (s. 9, 10); Maciej Zakrzewski (s. 8);
archiwum prywatne Marty Giers-Saneckiej (s. 13);
archiwum prywatne Karoliny Sabat (s. 13);
REDACJA NADEŚLANICH MATERIAŁÓW: Karolina Sołtyś
PROJEKT GRAFICZNY: Barbara Kaczmarek
LAMANIE: Marta Kobylańska

ARCHIWUM

Zbiory Archiwum stanowią rzeń Instytutu Grotowskiego, który zasila i kształtuje jego działalność, począwszy od organizacji bieżących wydarzeń i prowadzenia działalności edukacyjnej, poprzez przedsięwzięcia wydawnicze, skończywszy na upowszechnianiu, w wielu językach, dzieła Jerzego Grotowskiego i Teatru Laboratorium. Zbiory udostępniane są w Czytelnii Teatralnej.

Ludwik Flaszen Grotowski & Company
Instytut im. Jerzego Grotowskiego
(październik 2014)

DZIAŁALNOŚĆ WYDAWNICZA

Działalność wydawnicza, która obejmuje wydawnictwa książkowe, czasopisma i filmy w językach polskim i angielskim, skupia się na tematach związanych z poszukiwaniami kulturowymi i teatralnymi, obejmując również dokumentowanie i interpretowanie dokonań twórczych Jerzego Grotowskiego i Teatru Laboratorium.

Instytut jest wydawcą gazety teatralnej „Didaskalia” i pisma internetowego „Performer” oraz współwydawcą anglojęzycznego czasopisma „Polish Theatre Perspectives”.

Jako Icarus Publishing Enterprise – we współpracy z Odin Teatret (Dania), Theatre Arts Researching the Foundations (Malta) i Routledge (USA/Wielka Brytania) – publikuje też serię poświęconą tradycji teatrów laboratoryjnych w tłumaczeniu na język angielski.

Laboratorium KARAWANASUN
Szkoła Reny Mireckiej

DZIAŁALNOŚĆ EDUKACYJNA

Program edukacyjny obejmuje działania praktyczne, badawcze i upowszechniające, o zasięgu ogólnopolskim i międzynarodowym, adresowane zarówno do specjalistów, aktorów i studentów, jak i szerokiego kręgu odbiorców, mający aspiracje stworzenia wokół Instytutu prężnego środowiska intelektualnego i kulturotwórczego, otwartego na nowe inicjatywy, metodologie i tematy. Oprócz seminariów praktycznych i warsztatów, program obejmuje konferencje, wykłady, seminaria, promocje książek i projekcje filmowe.

WYBRANE PROJEKTY REALIZOWANE W INSTYTUCIE:

- Laboratorium KARAWANASUN Szkoła Reny Mireckiej
- BodyConstitution
- Studio Kaları
- Regula contra Regulam
- Otwarty Uniwersytet Poszukiwań
- wortal internetowy grotowski.net
- Kino Teatralne

Paul Allain
Seminaria Letnie
Otwartego Uniwersytetu
Poszukiwań
(wrzesień 2013)

Mauzer wg Heintera Müllera
w reżyserii Theodorosa Terzopoulosa
w ramach „Masters in Residence”
(premiera: październik 2012)

REZYDENCJE ARTYSTYCZNE

Instytut wspiera pracę niezależnych artystów, zarówno młodych, jak i uznanych, produkując i współprodukcję spektakle, organizując sesje i pokazy pracy.

WYBRANE PROJEKTY ARTYSTYCZNE:

- program „Masters in Residence” (Peter Brook, Eugenio Barba i Odin Teatret, Anatolij Wasiljew, Theodoros Terzopoulos, Diamanda Galás)
- Monosytuacje – cykl małych form teatralnych
- projekt „Armine, Sister” Teatru ZAR
- rezydencje: Teatr ZAR, Studio Matejka, zespół In Medias Res

Armine, Sister
Spektakl Teatru ZAR
(premiera: listopad 2013)

Eugenio Barba w trakcie spotkania z okazji 50-lecia
Odin Teatret (wrzesień 2014)

WYDARZENIA

Instytut organizuje wiele różnorodnych wydarzeń, w tym spektakle, wystawy, koncerty i festiwale. Współpracuje z wieloma instytucjami z Polski i ze świata, zarówno ośrodkami akademickimi, jak i artystycznymi.

Georges Banu i Peter Brook
Konferencja Grotowski: co było,
co jest. I co jest do zrobienia
(styczeń 2009)

THE GROTOWSKI
INSTITUTE
INSTYTUT
IM. JERZEGO
GROTOWSKIEGO

Instytut Grotowskiego to instytucja realizująca wydarzenia w domenach kultury i sztuki, kładąca mocny nacisk na przedsięwzięcia o charakterze edukacyjnym, teatralnym i wydawniczym, a także wspierająca działalność badawczą i artystyczną polskich i zagranicznych twórców. Dorobek Jerzego Grotowskiego stanowi inspirację dla linii programowych Instytutu, będącego platformą swobodnej wymiany wiedzy i doświadczeń przedstawicieli różnych sposobów myślenia, szkół i metodologii.

Instytut prowadzi wortal internetowy grotowski.net poświęcony Jerzemu Grotowskiemu i Teatrowi Laboratorium, który tworzą 4 części:

- **Encyklopedia** to kompendium wiedzy na temat dorobku artystycznego i biografii Jerzego Grotowskiego, a także jego współpracowników
- **Mediateka**, czyli materiały pochodzące głównie z Archiwum Instytutu: zdjęcia, filmy i nagrania audio
- **Narzędziownia** zawierająca materiały pomocne w prowadzeniu badań: bibliografie, kalendaria, katalogi
- **pismo internetowe „Performer”** poruszające zagadnienia stanowiące przedmiot zainteresowania Instytutu

Instytut Grotowskiego powstał z przekształcenia Ośrodka Badań Twórczości Jerzego Grotowskiego i Poszukiwań Teatralno-Kulturowych, założonego w 1989 roku i działającego w byłej siedzibie Teatru Laboratorium we Wrocławiu. Zmiana nazwy i statutu, która nastąpiła 28 grudnia 2006 roku, wiązała się z poszerzeniem i rozwinięciem działalności Ośrodka, którą kontynuuje obecnie Instytut. Nowa nazwa nawiązuje do placówki prowadzonej przez Jerzego Grotowskiego we Wrocławiu w latach 1965–1984, kiedy nazwę Teatr Laboratorium dopełniał człon „Instytut Badań Metody Aktorskiej”, skrócony w 1970 roku do „Instytutu Aktora”. Takie rozwiązanie umożliwiali Jerzemu Grotowskiemu prowadzenie „badań praktycznych nad prawidłami technicznymi sztuki teatru, w którego centrum zainteresowań leżała technika twórcza aktora”. Dzięki temu wzmocniona i rozwinięta została działalność badawczo-studijska, co zaowocowało historyczną przemianą teatru XX wieku.

Jerzy Grotowski
w Mediolanie (1979)

Historyczna siedziba Teatru Laboratorium w **Przejściu Żelaźniczym na wrocławskim Rynku** przeznaczona jest przede wszystkim na działalność artystyczną i archiwalno-dokumentacyjną oraz korespondującą z nią działalność edukacyjną. Tutaj mieszczą się:

Sala Teatru Laboratorium ●,
Sala Kinowa □, **Archiwum** Instytutu Grotowskiego i **Czytelnia Teatralna**. W Przejściu Żelaźniczym od 2012 roku znajduje się również **CaféTHEA** ♥ posiadająca niezależny od Instytutu program (m.in. cykl wykładów popularnonaukowych, panele dyskusyjne, konferencje, prelekcje i wystawy).

Studio Na Grobli ≡ działa od kwietnia 2010 roku przy ul. **Na Grobli 30/32**, w dawnej siedzibie Stowarzyszenia Wioślarskiego Wratysłavia. W Studio mieszczą się: Sala Studyjna, cztery sale prób, pokoje gościnne oraz Scena Letnia nad rzeką.

Brzezinka ▲ leśna baza Instytutu Grotowskiego to wolnostojący budynek, znajdujący się nieopodal wsi **Brzezinka koło Oleśnicy** (40 km od Wrocławia). W latach 1971–1981 odbywały się w nim kierowane przez Jerzego Grotowskiego przedsięwzięcia parateatralne i projekty Teatru Źródeł. Obecnie Brzezinka służy głównie działaniom warsztatowym.

www.grotowski-institute.art.pl

Instytut Grotowskiego
www.grotowski.net

AKADEMIA TEATRU ALTERNATYWNEGO

Wrocław
Szczecin
Goleniów
2015–2017

Zjazd I
21–25 września 2015 | Wrocław
.....
Prowadzący:
**Eugenio Barba i Odin Teatret,
Jarosław Fret i Teatr ZAR**

Zjazd II
7–11 października 2015 | Goleniów–Szczecin
.....
Prowadzący:
**Tomasz Rodowicz i Teatr CHOREA,
Daniel Jacewicz i Teatr Brama**

Zjazd III
4–8 listopada 2015 | Wrocław
.....
Prowadzący:
**Maciej Masztalski i Teatr Ad Spectatores,
Trzeci Teatr Lecha Raczaka**

Zjazd IV
2–6 grudnia 2015 | Wrocław
.....
Prowadzący:
**Theodoros Terzopoulos i Savvas Stroumpos,
Ditte Berkeley (Teatr ZAR)**

Zjazd V
20–24 stycznia 2016 | Goleniów
.....
Prowadzący:
**Piotr Borowski i Studium Teatralne,
Marek Kościółek i Teatr Krzyk**

Zjazd VI
10–14 lutego 2016 | Wrocław
.....
Prowadzący:
Pracownia | ROSA

Zjazd VII
16–20 marca 2016 | Goleniów–Szczecin
.....
Prowadzący:
**Zbigniew Szumski i Teatr Cinema,
Dariusz Mikuła i Teatr Kana**

Zjazd VIII
20–24 kwietnia 2016 | Wrocław
.....
Prowadzący:
**Jolanta Krukowska (Akademia Ruchu),
Janusz Opryński (Teatr Provisorium)**

Zjazd IX
25–29 maja 2016 | Wrocław
.....
Prowadzący:
**Arti Grabowski,
Teatr Porywacze Ciał**

Zjazd X
15–19 czerwca 2016 | Goleniów–Szczecin
.....
Prowadzący:
**Leszek Bzdyl i Teatr Dada von Bzdülów,
Janek Turkowski, Weronika Fibich (Ośrodek
Teatralny Kana)**

Zjazd XI
13–17 lipca 2016 | Strzelewo
.....
Prowadzący:
**Per Spildra Borg (Stella Polaris),
Oleh Stefan, Anna Zubrzycki**

Zjazd XII
15–17 sierpnia 2016 | Kamieniec Ząbkowicki
.....
**Warsztaty uczestników Aty z mieszkańcami
Kamieńca Ząbkowickiego, przygotowania do
festiwalu**

Zjazd XIII
18–21 sierpnia 2016 | Kamieniec Ząbkowicki
.....
Platforma Teatru Alternatywnego

Zjazd XIV
15–18 września 2016 | Goleniów
.....
Prowadzący:
**Marek Chodaczyński i Unia Teatr Niemożliwy,
Marek Waszkiel**

Zjazd XV
Październik–listopad 2016
.....
**Olimpiada Teatralna
„Świat miejscem prawdy”**

Zjazdy XVI–XIX
Grudzień–luty
.....
Praca nad projektami dyplomowymi

Marzec 2017
.....
**Zakończenie Akademii
Teatru Alternatywnego**

